Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 38 (1288) ♦ Вівторок, 27 лютого 1996 року ♦ Ціна договірна

На українську самобутність не зазіхатимуть. Спасибі...

Приїзд до України парламентської делегації російської Держдуми набув дещо скандального розголосу. Очевидно, через неоднозначне ставлення до цього правих партій. Проте цей робочий візит — своєрідне «алаверди» на відвідини Росії влітку 1994 року делегацією українських парламентаріїв.

За словами Голови Державної Думи РФ Геннадія Селезньова, нині в Росії обрано новий законодавчий орган, і російські парламентарії прагнуть налагодити більш тісні зв'язки між конкретними фракціями і групами. Тому у складі російської делегації є представники найбільших фракцій Думи.

Учора гостей прийняв Голова Верховної Ради України Олександр Мороз. Головне, на чому наголошували під час зустрічі, це «налагодження добрих відносин між Росією і Україною, зокрема на рівні міжпарламентських зв'язків». У ВР створено робочу україно-російську групу, подібну буде сформовано і в Держдумі РФ. Також порушувалися питання загального характеру: про стабільність і безпеку у Європі та світі. Росія підтримала ідею скликання найближчим часом міжнародної конференції з питань безпеки і стабільності в Європі.

(Закінчення на 2-й стор.).

Від страйку до діалогу

На Донеччині перебуває урядова делегація на чолі з Прем'єр-міністром України Євгеном Марчуком. Відбулися зустрічі з керівництвом області, з колективом Донецької шахти «Глибока», з «генералами» вугільної промисловості, підприємцями області. Гості відвідали сільськогосподарське підприємство «Бешівське», побували на Старобешівській тепловій електростанції, де відбулася нарада з енергетиками, провели прес-конференцію з журналістами. Йшлося про проблеми шахтарського регіону і, в першу чергу, про такі, що постають на шляху реструктуризації вуглевидобувної галузі.

Чужі копалини підтримають нашу економіку

Цими днями міністр закордонних справ України Геннадій Удовенко відвідує далеку Індонезію. Державу, яка своїми багатими природними копалинами викликає неабиякий інтерес України. Ми маємо вже досить міцну правову базу, яка регулює поставки в нашу країну каучуку, бокситів тощо.

Планується, що невдовзі Індонезію відвідає Президент України Леонід Кучма. Про перспективи двосторонного співробітництва, а також про підготовку майбутнього візиту йшла мова під час поїздки Геннадія Удовенка.

Страйк закінчено, збитки підраховано, про реформи оголошено

Черговий страйк шахтарів уже став надбанням історії. Тож із деяким полегшенням зітхнули енергетики, коксохіміки, металурги. А фахівці тим часом підраховують збитки, завдані страйком. Скажімо, віце-прем'єр-міністр Василь Євтухов вважає, що втрати обчислюються більш як 40 трильйонами карбованців, а джерела у Мінекономіки наводять цифру, що дорівнює 80 трильйонам. Втім, це вже нюанси, хоча й вельми істотні. За словами того самого Василя Євтухова, даремно деякі профспілкові діячі заявляють, що держава залишила шахтарів сам на сам з проблемами, бо тільки за минулий рік вугільна промисловість за рахунок різних пільг отримала близько 100 трильйонів карбованців. Мало того, торік із держбюджету галузі було надано 35,9 трильйона карбованців, тоді як планувалося — 28 трильйонів. Щодо нинішнього року, то шахтарі зажадали 305 трильйонів карбованців, але очікують, що реально галузі буде надано трохи більш як 150 трильйонів. Втім, є можливість отримати найближчим часом кілька кредитів Світового банку (300—400 мільйонів доларів) на реструктуризацію вугільної промисловості. Цього разу, схоже, уряд має тверді наміри щодо структурної перебудови галузі: відбивши натиск страйкарів та відмовившись «приймати рішення на площах», Прем'єр-міністр Євген Марчук знаходиться на Донбасі, щоб, як кажуть, на місці проаналізувати ситуацію і, нарешті, розпочати реальні реформи.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

(Матеріал про вугільну промисловість читайте на 6-й стор.).

Справу «Фарадея» продовжить «Вернадський»

Перші кроки України у міжнародному антарктичному співтоваристві — досить впевнені. Такого висновку дійшли учасники прес-конференції, присвяченої передачі британської антарктичної станції «Фарадей» українським ученим.

Як уже повідомлялося, 7 лютого цього року на шостому континенті піднято жовто-блакитний прапор, а на карті світу колишній «Фарадей» став «Академіком Вернадським». В деяких країнах про нашу державу вперше почули саме завдяки цьому факту.

Нині українські вчені можуть продовжити свою наукову роботу, якої були позбавлені після розпаду СРСР. Спеціалісти, які вже побували в Антарктиді й бачили «Вернадського», оцінюють технічне забезпечення станції дуже високо. Єдина умова, з якою Україна отримала «подарунок», — це продовження започаткованих Британією наукових досліджень до 2006 року. Цим самим європейська держава високо оцінила вклад українців у дослідження Антарктики.

Риба помирала мовчки...

На дні Кременчуцького водосховища (Полтавська область) лежить близько 300 тис. тонн мертвої риби, яка загинула цієї зими від нестачі кисню.

Про це повідомив начальник штабу Цивільної оборони України генерал-лейтенант Віктор Гречанінов, виступаючи у Києві на засіданні урядової комісії з питань техногенно-екологічної безпеки.

Він підкреслив, що потрапляння решток цієї риби до річок може призвести до інфекційних захворювань населення. У цьому зв'язку генерал рекомендував міністерствам охорони здоров'я, екобезпеки і рибного господарства вжити заходів з попередження можливих наслідків зараження населення від загиблої риби.

ПОСТАНОВА

№239 КИЇВ 22 ЛЮТОГО 1996 Р.

Про визнання повноважень та реєстрацію народного депутата України, обраного 4 лютого 1996 року по Старовижівському виборчому округу №72 (Волинська область) замість вибулого

Розглянувши протокол та інші документи окружної виборчої комісії Старовижівського виборчого округу №72 про результати виборів народного депутата України 4 лютого 1996 року замість вибулого, а також матеріали перевірки на місці заяв суб'єктів виборчого процесу, Центральна виборча комісія **постановляє:**

1. Відповідно до статей 14, 44 і 49 Закону України «Про вибори народних депутатів України» визнати повноваження та зареєструвати **ГЕРМАНЧУКА Петра Кузьмовича**, міністра фінансів України, позапартійного, який проживає в місті Києві, народним депутатом України, обраним 4 лютого 1996 року замість вибулого по Старовижівському виборчому округу №72 (Волинська область).

2. Опублікувати цю постанову в газеті «Голос України».

Голова Центральної виборчої комісії І. ЄМЕЦЬ.

Секретар Центральної виборчої комісії І. ЦЕЛУЙКО.

У Центральній виборчій комісії з виборів народних депутатів України

22 лютого 1996 року відбулося засідання Центральної виборчої комісії з виборів народних депутатів України. На засіданні було розглянуто питання про результати виборів народного депутата України замість вибулого у Старовижівському виборчому окрузі № 72, Волинська область, які проводилися 4 лютого 1996 року. Комісія розглянула протокол та інші документи окружної виборчої комісії, матеріали вивчення на місці відомостей, викладених у заявах суб'єктів виборчого процесу. При цьому не було виявлено фактів порушень норм виборчого законодавства, які б суттєво вплинули на результати виборів у окрузі.

За підсумками розгляду відповідно до статей 14, 44 і 49 Закону України «Про вибори народних депутатів України» комісія визнала повноваження і зареєструвала обраного 4 лютого ц.р. у Старовижівському виборчому окрузі № 72 народного депутата України Германчука П.К.

На засіданні була заслухана інформація про хід реєстрації кандидатів у народні депутати України в 31 окрузі, де 7 квітня ц.р. проходитимуть повторні вибори. За станом на 22 лютого у цих округах зареєстровано 43 кандидати у народні депутати України. З них 25 кандидатів (58,1 відсотка від загальної кількості) було висунуто виборцями, по 9 (20,9 відсотка) — політичними партіями та трудовими колективами.

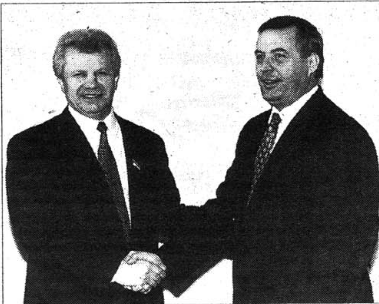
На засіданні були присутні представники політичних партій, засобів масової інформації.

Вів засідання голова Центральної виборчої комісії І. Ємець.

Добрива для хліборобів

Уряд України прийняв ряд оперативних рішень, серед яких постанова «Про забезпечення сільськогосподарських товаровиробників мінеральними добривами і засобами захисту рослин у 1996 році». Важливе для села урядове рішення ще не виконується у повному обсязі. Насамперед, зволікається остаточне узгодження графіків постачання газу підприємствам — виробникам добрив.

Віце-прем'єр-міністр Анатолій Кінах доручив відповідним міністерствам та відомствам терміново скоординувати дії по невідкладному виконанню урядового рішення про нарощування виробництва мінеральних добрив та безперебійного постачання їх сільськогосподарським товаровиробникам.

На українську самобутність не зазіхатимуть. Спасибі...

(Початок на 1-й стор.).

Тож офіційну мету візиту з'ясовано. Але не секрет, що у кожних гостей є й інші, приховані, цілі. Наприклад, керівник фракції Комуністичної партії РФ Геннадій Зюганов ще в Москві заявляв: «Якщо ми знайдемо підтримку серед лівих партій СНД, перемога на президентських виборах нам забезпечена». У Києві Зюганов підтвердив цю заяву, зокрема зазначивши: «Ось, наприклад, товариш Симоненко, мій друг і приятель, ніколи не відмовить нам у підтримці». На запитання, яка ж доля чекає Україну, якщо Зюганов стане президентом, відповідь була: «Ми не зазіхатимемо на українську самобутність і політичний суверенітет».

Під час розмов з журналістами російські гості кілька разів нагадували: «Ми — народи-брати. І час відкрити двері для співробітництва».

Наталя ФІЛІПЧУК.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Парламентська хроніка

Що зійде на фінансовій ниві після депутатської посівної?

Денне засідання 23 лютого

Після перерви, незважаючи на те, що «проект постанови робоча група не підготувала» (Анатолій Даниленко), народні обранці вирішили ощасливити селян напередодні весняно-польових робіт своєю підтримкою. Зокрема, після гострих дебатів вирішено доручити Кабінетові міністрів профінансувати посівну сільськогосподарську кампанію в повному обсязі. Цікаво, що проти такого підходу заперечували навіть депутати-аграрники. Так, Катерина Ващук (депутатська група «Аграрники за реформи») запропонувала на фінансування весняних робіт виділити 60 відсотків від суми державного контракту на зернову продукцію. Голова Комісії з питань бюджету Микола Азаров закликав депутатів орієнтуватися на проект державного кошторису, прийнятий у першому читанні.

Однак більшість депутатського корпусу проігнорувала всі застереження і проголосувала за пропозицію членів Селянської партії, яка передбачає збільшення видатків для посівної майже втричі — 357 трильйонів карбованців. Цікаво, що урядовці, які були присутні в залі, відмовчалися. Отож напрошується висновок: Кабінет міністрів виділятиме кошти для селян у межах своїх фінансових можливостей. Бо, як зауважили окремі народні обранці, після такої посівної невідомо, що зійде на фінансовому полі держави вже найближчим часом.

Безперечно, підтримка сільського господарства потрібна. Тим більше, що воно працює стабільно, незважаючи ні на погодні, ні на фінансові несприятливі умови. Водночас, схоже, наші урядовці й досі не розробили механізму взаємодії з агропромисловим комплексом. Бо двічі на рік — навесні і восени — починає лихоманити як державні, так і фінансові структури. А посівна вкупі із збиральними роботами вельми нагадує стихійне лихо для нашої держави.

Цікаво, що і наступний законопроект «Про внесення змін і доповнень до Декрету Кабінету міністрів «Про порядок використання прибутку державних підприємств, установ та організацій», з яким на сесії виступив заступник міністра економіки Анатолій Даниленко, приховує небезпеку для стабільності національної грошової одиниці. Водночас взаємозаборгованість підприємств обчислюється астрономічними сумами: кредиторська — майже 2,3 квадрильйона карбованців, дебіторська — 3,2 квадрильйона. Саме це й спонукало урядовців розробити механізм, відповідно до якого 10 відсотків прибутку державних підприємств відтепер мають надходити на поповнення обігових коштів. Адже їх відсутність і сприяла зростанню неплатежів, а відтак створює тромби у фінансовому організмі держави.

Отож народні обранці вирішили все-таки підтримати цей проект закону, як і запропонований Комісією з питань фінансів і банківської діяльності законопроект «Про порядок погашення прострочених банківських позичок сільськогосподарським товаровиробникам у 1996 році».

Володимир КОРОЛЮК.

Нас визнають, а отже — рахуються

***ПРЕЗИДЕНТ** України Леонід Кучма провів прес-конференцію, присвячену підсумкам його робочого візиту до Сполучених Штатів Америки.*

За його словами, цей «важливий з усіх точок зору» візит мав відмінність порівняно з минулим, 1994 року. «Ми не лише відчули, а й почули з вуст усіх найвищих посадових осіб США — Президента, віце-президента, держсекретаря, міністра оборони, — що Сполучені Штати вважають Україну своїм стратегічним партнером і ставляться як до держави, яка насправді повинна відігравати значну роль у Європі», — зазначив Л.Кучма. За 2 дні відбулося 17 важливих зустрічей. Одним з конкретних підсумків візиту має стати створення спільної україно-американської комісії, яка розглядатиме не лише економічні, а й політичні питання. 20 квітня на запрошення Леоніда Кучми Україну відвідає віце-президент США Альберт Гор.

Л.Кучма також заявив, що під час візиту до США було досягнено домовленості з Міжнародним валютним фондом та Світовим банком про термінову розробку трирічної програми підтримки України, за умови, що кошти направлятимуться лише на структурну перебудову народного господарства. Частина кредитів піде на розвиток села. З вуст виконавчого директора Міжнародного валютного фонду Мішеля Камдессю Президент

України отримав запевнення, що четвертий транш кредиту Україні у розмірі 900 мільйонів доларів буде переказано на другий день після затвердження бюджету на 1996 рік.

Л.Кучма відповів на численні запитання журналістів. З приводу українсько-російських відносин, він наголосив, що США зацікавлені як у добрих стосунках між Україною та Росією, так і в існуванні на політичній карті світу незалежної України. Стосовно візиту делегації Державної Думи Росії до України Леонід Кучма наголосив, що необхідно вести постійний діалог з Росією не лише на сторінках преси, а й на державному рівні. З цієї точки зору Президент назвав приїзд російських парламентаріїв корисним. Водночас він вважає нонсенсом, що Президент України дізнався про візит з американської преси.

Щодо питання Чорноморського флоту Л.Кучма зазначив, що сьогодні більшість питань уже вирішено. Призначення Віктора Кравченка командувачем ЧФ свідчить про те, що російсько-українського флоту вже не існує, є російський Чорноморський флот. Залишається тільки два питання — статус і умови російського Чорноморського флоту.

На прес-конференції було також порушено питання про хід конституційного процесу в Україні та проходження через парламент проекту бюджету.

Юліана ШЕВЧУК.

Акцент — на центр!

Минулої суботи у павільйоні Пушкінського парку столиці відбувся з'їзд єднання центристських сил. На базі Трудового Конгресу України, Партії демократичного відродження України та політклубів «Нової України» створено нову Народно-демократичну партію. Головою її обрано Анатолія Матвієнка, що раніше очолював ТКУ. Як заявив він у своїй доповіді, створення такої партії є «наша відповідь на запити суспільства, якому необхідна конструктивна сила». Мета об'єднання — створення діючого політичного центру з огляду на ту небезпеку, яку несе в собі, особливо останнім часом в Росії, та й у нас, розпорошення демократів і черговий наступ лівих. Цінності та орієнтири нової партії — створення держави власників і суспільства без «ізмів» та класових ознак, висока мораль та професіоналізм, поєднання соціал-демократичних і ліберальних принципів, давно апробованих у світі. Втім, сказав доповідач, ми не нав'язуватимемо силоміць чужих цінностей, йтимемо до поєднання традиційно-українських набутків зі світовими. На свої перспективи об'єднані центристи дивляться з прагматичним оптимізмом. Як сказав у доповіді Володимир Філенко, «мало назватися партією, треба нею стати, добре кадрованою й організованою». Декларовано також широке співробітництво з іншими центристськими силами. В'ячеслав Чорновіл, виступаючи на з'їзді з привітанням, висловив навіть ідею створення в ближчому часі спільного тіньового кабінету.

Віталій ЖЕЖЕРА.

Любителям «смаженого» доведеться почекати...

На прес-конференції, яку провели керівник парламентської фракції СПУ Іван Чиж та секретар фракції Микола Лавриненко, наголошувалося, що проведення Третьої всеукраїнської конференції не було викликано якимись особливими обставинами, а лише баченням розвитку тієї складної соціально-економічної та політичної ситуації, яка склалася нині у державі, і необхідністю визначити свою позицію, стратегію і тактику на цей період.

— Що найбільше занепокоїло владні структури, зокрема Президента і його оточення, то це начебто надрадикальна позиція нашої партії, — сказав І.Чиж. — Звідси намагання «накотити» хвилю неприязні до партії, а найперше — до її голови Олександра Мороза. Це можна розглядати не інакше, як прелюдію до того, щоб добитися його зміщення з посади Голови Верховної Ради. А заодно і сплюжити авторитет Соціалістичної партії, у якій наші опоненти вбачають небезпеку для свого владарювання.

Далі І.Чиж зазначив, що конференція проходила під гаслом: Україні — народовладдя, труд, соціальна справедливість. Це свідчить про те, що СПУ — партія державницька і не шукає своїх інтересів поза межами України. Вона виражає інтереси українського народу і послідовно їх відстоює.

І.Чиж та М.Лавриненко відповіли на запитання журналістів. Зокрема, на закид щодо можливого розколу партії І.Чиж зауважив: любителям «смаженого» доведеться розчаруватися. СПУ залишається єдиною.

Іван ДМИТРЕНКО.

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ: П'ЯТА СЕСІЯ

ХРОНІКА ЗАКОНОТВОРЕННЯ

Відкриваючи пленарні засідання 20 лютого, Голова Верховної Ради України Олександр Мороз оголосив запити народних депутатів до керівників уряду та інших високих виконавчих структур.

За порядком денним після енергійного, ділового обговорення прийнято Закон України «Про внесення доповнення до Декрету Кабінету міністрів України «Про державне мито», який передбачає додаткові пільги щодо сплати державного мита. Від його сплати — пунктом 37 до статті 4 — звільняються «громадяни — при зверненні до суду з позовами про відшкодування збитків, завданих неповерненням у терміни, передбачені договорами або установчими документами, грошових та майнових внесків, які були залучені до акціонерних товариств, банків, кредитних установ, довірчих товариств та інших комерційних операцій».

Внесено зміни до деяких законодавчих актів щодо встановлення ставок і зборів у співвідношенні з розміром неоподатковуваного мінімуму доходів громадян.

Важливим елементом ринкової економіки є застосування контрольно-касових апаратів і товарно-касових книг під час розрахунків із споживачами у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг. Верховна Рада внесла зміни і доповнення до відповідного закону, які чіткіше регламентують порядок використання контрольно-касових апаратів і комп'ютерних систем.

У ході обговорення проекту закону про запровадження державного збору, який оплачується під час здійснення бартерних (товарообмінних) операцій у галузі зовнішньоекономічної діяльності, народні депутати дійшли висновку, що законопроект потребує значного доопрацювання.

Прийнято Постанову Верховної Ради України про механізм застосування міри відповідальності юридичних осіб, на збереженні яких перебувають матеріальні ресурси державного резерву, за самовільне їх відчуження (використання, реалізацію). Документ був доопрацьований і Кабінетом міністрів, і відповідними постійними комісіями. В новій редакції прийнято перший абзац пункту 3 Постанови Верховної Ради України про порядок введення в дію статей 10, 33, 34 Закону України «Про оплату праці та встановлення мінімального розміру пенсії за віком», зокрема: «Встановити, що з 1 березня 1996 року, до внесення відповідних змін до чинного законодавства, виплати, тарифні ставки та оклади, розраховані на основі мінімальної заробітної плати, здійснюються (застосовуються), у розмірах, які діють за станом на 1 лютого 1996 року».

Верховна Рада розглянула проект доповнення до статті 48 Закону України «Про вибори народних депутатів України», суть якого полягала в тому, щоб Центральній виборчій комісії надати право не призначати повторні вибори народних депутатів України протягом року там, де вони двічі визнавались такими, що не відбулися. Законопроект також відправлено на доопрацювання.

Наприкінці пленарного дня народні депутати обговорили «різне».

* * *

День 21 лютого для Верховної Ради виявився надзвичайно складним. Фракція Народного Руху, депутатські групи «Реформи» і «Державність» відмовилися реєструватися у зв'язку з тим, що до порядку денного було включено питання про приєднання Верховної Ради України до Угоди про Міжпарламентську асамблею держав — учасниць Співдружності Незалежних Держав і заблокували ранкове засідання. Протягом дня проводилися засідання узгоджувальної ради, спільні засідання всіх постійних комісій, депутатських груп і фракцій, які опрацьовували можливі варіанти розгляду питання в пленарному режимі, до чого, зрештою, і привело проведене Головою Верховної Ради Олександром Морозом рейтингове голосування.

Пленарне засідання розпочалося після тривалих дискусій, коли зареєструвалися 278 народних депутатів.

Після обговорення питання в залі, три пропозиції, пов'язані з приєднанням Верховної Ради України до Угоди про Міжпарламентську асамблею держав — учасниць СНД, були проголосовані. Жодна з них не набрала належної кількості голосів. Дано протокольне доручення Президії Верховної Ради України ще раз розглянути це питання і внести на пленарне засідання.

* * *

Розглядом проекту Постанови Верховної Ради України про заходи щодо підтримки сільськогосподарських товаровиробників у 1996 році почалося пленарне засідання Верховної Ради 22 лютого. Доповідь виголосив голова Комісії з питань агропромислового комплексу, земельних ресурсів та соціального розвитку села Анатолій Даниленко. На селі склалася вкрай тривожна ситуація, оскільки не покриваються джерелами державного фінансування витрати у сумі 502,3 трильйона карбованців. Успішне проведення весняно-польових робіт буде неможливим без залучення додаткових кредитних ресурсів. Верховна Рада прийняла за основу проект розгорнутої постанови, яку підготувала аграрна комісія, і доручила комісії разом з Кабінетом міністрів та Національним банком доопрацювати її відповідно до підсумків обговорення і наступного дня знову подати на сесію.

Про проект Закону України про порядок прийняття нової Конституції України доповіли народний депутат України Іван Чиж, голова Комісії з питань державного будівництва, діяльності Рад і самоврядування Олександр Стешенко та заступник голови Комісії з питань правової політики та судово-правової реформи Олександр Лавринович. Жоден із запропонованих законопроектів не набрав необхідної кількості голосів для прийняття в першому читанні. Поіменним голосуванням було прийнято рішення направити запропонований Комісією з питань державного будівництва, діяльності Рад і самоврядування проект закону на доопрацювання з наступним поданням на повторне перше читання.

На вечірньому засіданні депутати розглянули і схвалили постанову щодо затвердження Положення про резервний фонд Кабінету міністрів. Доповів з цього питання голова Бюджетної комісії Микола Азаров. За його ж доповіддю сесія прийняла Постанову щодо звіту про виконання Державного бюджету за 1994 рік. Звіт не затверджено. Генеральній прокуратурі доручено перевірити порушення Закону про бюджет-94 і в травні цього року доповісти Верховній Раді.

Верховна Рада ратифікувала Угоду між урядом України і урядом Китайської Народної Республіки про морський транспорт.

* * *

У п'ятницю, 23 лютого пленарне засідання розпочалося з короткої депутатської «розминки», у ході якої були висловлені окремі думки і пропозиції, в тому числі і щодо порядку денного.

Про законопроект з деяких питань оподаткування і валютного регулювання суб'єктів експериментальної економічної зони «Сиваш» доповів начальник Головної державної податкової інспекції України Віталій Ільїн, а співдоповідь зробив член Комісії з питань фінансів і банківської діяльності Валерій Горбатов. Слово також було надано голові адміністрації Красноперекопського району Автономної Республіки Крим Сергію Куніцину. Основні технологічні принципи проекту Північнокримської експериментальної економічної зони «Сиваш» народні депутати підтримали. Прийнято Закон про деякі питання оподаткування і валютного врегулювання суб'єктів експериментальної економічної зони «Сиваш» та Постанову про введення в дію цього закону.

У ході повторного розгляду проекту Постанови Верховної Ради України про заходи щодо підтримки сільськогосподарських товаровиробників у 1996 році Верховна Рада опрацювала чіткі положення і конкретні рекомендації і прийняла Постанову, якою Кабінетові міністрів дано всі законодавчі повноваження для успішного проведення комплексу весняно-польових робіт 1996 року.

Заступник міністра економіки Анатолій Даниленко розкрив суть законопроекту про внесення змін і доповнень до Декрету Кабінету міністрів «Про порядок використання прибутку державних підприємств, установ і організацій». Бюджетна комісія законопроект підтримала. У підсумку голосування 216 голосів — «за». Закон прийнято.

Верховна Рада розглянула питання про проект Закону України «Про порядок погашення прострочених банківських позичок сільськогосподарських товаровиробників у 1996 році». І цей закон ухвалено.

Цього тижня народні депутати працюватимуть у виборчих округах. Їм роздано орієнтовний перелік питань для розгляду на пленарних засіданнях 5—7 березня, що дасть можливість краще підготуватися до наступної законотворчої роботи.

Прес-служба Верховної Ради України.

Думки з приводу

АПК: зроблено перший крок

Про найважливіші події минулого сесійного тижня діляться думками народні депутати — представники різних політичних спрямувань у Верховній Раді

Степан ХМАРА, позафракційний

Конкретним, життєво важливим питанням стало обговорення проекту постанови про підтримку сільськогосподарського виробника у 1996 році і проведення весняних польових робіт зокрема. Нарешті дехто зрозумів, що коли ми повністю паралізуємо село, то нас чекає загибель держави і суспільства. Бо за всіх негараздів, навіть коли наша промисловість «лежить», село працювало і працює. І саме селянинові ми зобов'язані тим, що в Україні немає голоду. Тому сьогодні на всіх рівнях влади слід встановити жорсткий контроль за тим, щоб кредити, що їх виділяють під цільові програми, зокрема на закупівлю пального, запчастин, добрив і тому подібного, не прокручувалися різними мафіозними структурами, а негайно потрапляли до сільського товаровиробника.

Окрім того, слід навести порядок в оплаті сільгосппродукції під держконтракти. Бо вже стало правилом, що державні резерви поповнюються в борг, який сільськогосподарському товаровиробникові повертають через рік-півтора. Мало того, що кошти зовсім знецінюються, так ними весь цей час «крутять» інші структури, які, по суті, наживаються на праці селянина. Врахуймо також, що господарства змушені були йти на невигідні бартерні операції з метою придбати хоч які-небудь кошти для відтворення засобів виробництва, забезпечення себе насінням, добривами для наступного відтворення врожаю. І дуже добре, що постановою, яку ми прийняли, розблоковано рахунки сільських товаровиробників, пролонговано борги до 1 грудня цього року. Це, в свою чергу, сприятиме пожвавленню роботи машинобудівного комплексу, який виконує замовлення працівників сільського господарства. Ми вже не перший рік бачимо парадоксальну ситуацію, коли господарства не можуть закупити техніку, оскільки держава не розрахувалася з ними за продукцію, а заводи не можуть нарощувати її випуск через те, що немає збуту. Яскравий приклад тому «Львівсільмаш», який випускає обприскувачі, без яких не може обійтися жодне господарство. Він розташований у виборчому окрузі, який я представляю. Тому його проблеми добре знаю. Але це лише один з дуже багатьох подібних прикладів в Україні. Тому ми, врешті-решт, маємо зробити все, щоб розірвати це зачароване коло, створене в Україні антидержавницькими силами. І прийняття постанови, на мою думку, має стати першим кроком на цьому шляху.

Георгій МАНЧУЛЕНКО, член фракції Народного Руху України

Цього тижня, на мою думку, розглянуто три найважливіших питання. Зокрема, проект закону України «Про патентування деяких видів підприємницької діяльності», звіт про виконання Державного бюджету України за 1994 рік і проект постанови щодо підтримки сільськогосподарських товаровиробників у 1996 році.

Щодо першого, то я не перебільшую важливості цього законопроекту, який, на жаль, було заблоковано. Водночас його прийняття давало можливість мати додаткові надходження до бюджету. Зокрема, з казино, гральних автоматів, яких у нас (за часів, коли більшість людей не має грошей на прожиття) розплодилося дуже багато. Однак закон не прийняли через те, що частина народних депутатів, представників лівих партій, активно виступала проти. Очевидно, вони підтримують ті підприємства, де крутяться і відмиваються гроші тіньових структур.

Виконання бюджету за 1994 рік. Дуже добре, що це питання після детального аналізу, проведеного відповідною комісією парламенту, винесено на обговорення. Доведено, що під час виконання бюджету припустилися дуже багатьох порушень як у найвищих ешелонах виконавчої влади, так і на місцях. Прокуратурі дано доручення вивчити це питання. Верховна Рада повернеться до його розгляду у травні цього року. Одне слово, зловживання у бюджетній сфері не можна залишати безкарними.

Безперечно, найневідкладніших строків потребувало прийняття рішення із приводу підтримки сільськогосподарського товаровиробника і проведення весняних польових робіт зокрема. Від успішного розв'язання цієї проблеми залежить загалом не лише село, де проживає меншість населення, яке годує всіх нас, а й доля всієї держави. Вважаю, що відповідна комісія Верховної Ради підготувала виважений проект документа щодо весняних польових робіт, і ми підтримуємо його. Передусім виходячи зі складної ситуації, в якій опинився нині сільськогосподарський товаровиробник.

Однак згідно з Конституційним договором підтримка роботи сільського виробника належить до компетенції виконавчої влади. Тому надалі нам потрібно приймати постанови з одного пункту, яким зобов'язувати Кабмін уживати відповідних заходів. А ми взяли на себе справу, за яку має відповідати уряд.

Дмитро ПОПОВ, член фракції Селянської партії України

Головне, що цей рік для сільськогосподарського виробника надзвичайно сприятливий. Маю на увазі не економічні, а природні умови. Сьогодні запас вологи в Україні вище середньої норми за останніх десять років. І просто гріх не використати те, що нам, так би мовити, на тарілочці підносить природа. Тому головне для нас подолати економічні негаразди. Саме на це й спрямована Постанова Верховної Ради про допомогу сільськогосподарським товаровиробникам під час проведення весняних польових робіт. Адже на сьогодні 70 відсотків господарств через заборгованість перед державою стали банкротами.

Однак це питання мав би ініціювати уряд, а не Верховна Рада. Остання ж змушена була підготувати і внести на свій розгляд проблему допомоги селу, оскільки Кабмін цього не робив. У майбутньому кожен має займатися своєю справою, сьогодні ж треба відкинути політичні амбіції і терміново, спільно братися до роботи.

Проте слід бути реалістами. Прийнята постанова не вирішить повністю проблеми розвитку агропромислового комплексу, але створить передумови для цього. Бо якщо успішно проведемо весняні польові роботи, не зачіпаючи видаткової частини бюджету, а лише своєчасно виділятимемо кредити під конкретні програми і пролонговуватимемо заборгованість, то восени можна розрахову вати на поповнення бюджету. Адже за умов виконання прийнятих нами рішень є всі підстави сподіватися на збір 50 мільйонів тонн зерна. За рахунок цього можна буде погасити кредити, повернути пролонговані борги, а частина коштів, одержаних за продаж продукції, поповнить бюджет. Розглядаючи ж виробництво зерна як головну галузь, ми зможемо зупинити падіння і оновити такі напрями сільгоспвиробництва як птахівництво, свинарство, заморозити падіння рівня вирощування великої рогатої худоби. Останнє, в свою чергу, через накопичення органіки сприятиме підвищенню родючості землі.

У цілому ж проблема не в прийнятті нашої постанови, не в роботі Кабінету міністрів. Нам необхідно розробити закон про розвиток агропромислового комплексу. Щоб не було стихійних постанов, «текучки», а був вироблений стратегічний курс розвитку АПК і щоб всі працювали згідно з ним. Він повинен бути, як Конституція для держави. Ми повинні чітко усвідомити, що Україна — агропромислова держава, якій випало щастя мати до 30 відсотків світового чорнозему. Земля — наше найбільше багатство і її потрібно як слід використовувати. Це, здається, розуміють всі, окрім нас. Якщо ж ми усвідомимо, чим ми володіємо, створимо відповідний закон, тоді можна сподіватися найбільших інвестицій саме в агропромисловий комплекс і з боку зарубіжних інвесторів.

Це щось новеньке!

Лікарняний для корівки

Новий ветеринарний центр відрито у Дніпропетровську німецькою фірмою «Байер». Віднині домашні собаки чи кішки, корови чи кізки, яких спіткає недуга, зможуть потрапити до «лікарняного ліжка» інфекційно-діагностичного, терапевтичного, рентгенівського, хірургічного та інфекційного відділень.

На знімку: директор ветеринарного центру Сергій Сем'яниченко і представник фірми «Байер» Райнер Гебауер під час урочистого відкриття.

Фото Анатолія КРАСНОЖОНА (Укрінформ).

Життя врятує «Мерседес»

На вулицях Кременчука з'явилися нові комфортабельні карети швидкої медичної допомоги, обладнані за останнім словом техніки. 8 автомобілів марки «Мерседес-Бенц» закуплено на кошти акціонерного товариства транснаціональної компанії «Укртатнафта» (колишнє АТ «Кременчукнафтаоргсинтез») й безоплатно передано місту.

Підприємство із власної ініціативи здійснює програму зміцнення метеріальної бази охорони здоров'я не тільки нафтопереробників, а, по суті, усіх кременчуків. Лише за останні роки споруджено сучасний спортивно-оздоровчий комплекс з басейном на житловому масиві Молодіжний та поліклініку медико-санітарної частини нафтопереробного заводу, обладнану за світовими стандартами.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

Гуд бай, вокзал, гуд бай!

Дитячий притулок для 30—40 хлопчиків і дівчаток відкрито в Запоріжжі на базі третього інтернату. Сюди привозитимуть юних запоріжців віком від чотирьох до вісімнадцяти років, які поки що через нестерпні умови сімейного буття змушені жити на вокзалах.

— Після проходження реабілітації, — зазначила в розмові з кореспондентом «Голосу України» заступник голови Запорізької міської Ради народних депутатів Людмила Островська, — декотрих, за порадою фахівців, будемо направляти в лікарні, до санаторіїв, декотрих — до інтернатів відповідного профілю, а когось — і до спецшкіл (виховних колоній).

Варто додати, що створення дитячого притулку — не поліцейського, а саме педагогічного — ініціював безпосередньо голова міськради Олександр Головко.

Володимир ДУПАК.

Запорізька область.

Усі найкращі програми — дітям

На виконання Національної програми «Діти України», затвердженої Указом Президента від 18 січня 1996 року, протягом 1996-2000 років уряд надасть 48,1 трлн. крб. (у цінах 1995 р.), ще 7,5 трлн. крб. передбачено отримати з місцевих бюджетів. Про це повідомив на прес-конференції віце-прем'єр-міністр України Іван Курас. Міжгалузевою програмою накреслено заходи з охорони здоров'я, освіти, а також захисту прав дітей. Представник України у Виконавчій раді ЮНІСЕФ Лілія Григорович та представник ООН в Україні Стівен Браун підкреслили, що міжнародні організації надаватимуть Україні істотну допомогу, спрямовану на зниження дитячої смертності та захворюваності. Тільки торік на проведення вакцинації від дифтерії, поліомієліту, а також на боротьбу з холерою ЮНІСЕФ виділив $ 3,4 млн.

Ганна РОМАНЦОВА.

Проблема

Просто Вова і свобода слова

***В** ЛУГАНСЬКІЙ області в 1992 році виявлено лише одного інфікованого вірусом СНІДу, у 1995-му — дванадцять, а тільки за січень поточного року — одинадцять.*

Спеціалісти-медики називають ситуацію критичною. Саме вони найгостріше відчувають небезпеку того, що відбувається. Відчувати відчувають, але, на жаль, поки що перебувають в принизливій ролі пасивних спостерігачів. Саме так це визначив головний лікар обласної санітарно-епідеміологічної станції Анатолій Докашенко. Головна причина знайома до болю: недосконале законодавство.

Непогано, звичайно, що існує у нас мережа лабораторій для анонімного дослідження крові на СНІД. Та ось картинка із життя.

Приїжджає до Луганська на обстеження бувалий у бувальцях (що відразу видно) чолов'яга. Так і так, мовляв, були в нього в гостях дружбани з південних наших берегів. Разом веселилися, як могли, братерськи ділилися одним шприцом для ін'єкції наркотиків. Гості поїхали, а свердловчанин занепокоївся: а раптом... «Раптом» підтвердилося.

І що ж?

Та нічогісінько надалі не змінилося в житті інфікованого наркомана. Він не лікується, веде той самий спосіб життя, влаштовує наркотичні бенкети на уподобаній «хазі». Так, його попередили, що коли когось заразить, відповідатиме за законом. Але міліція за ним спостереження не веде, бо згідно з чинним законодавством лікар несе більшу відповідальність за розголос імені хворого на СНІД, аніж хворий за зараження іншої особи.

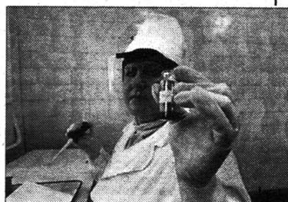
У журналі обліку інфікованих у лабораторії дослідження крові на СНІД обласної санепідстанції свердловчанин значиться як просто Вова. І це всі відомості про наркомана.

Як розповів Анатолій Докашенко, дехто з компанії «Вови» теж приходив здати кров на аналіз. Виявлено ще три вірусоносії. Але хто кого заразив, просто неможливо встановити. Шприц ходить по колу, додайте ще безладні статеві зв'язки... До речі, у Луганську виявлено найбільше в області людей, інфікованих вірусом СНІДу. Багато таких у Красному Лучі, Червонопартизанську.

— У який спосіб найчастіше відбувається зараження? — питаю Анатолія Івановича.

— На відміну від закордону, де вірус СНІДу найчастіше передається статевим шляхом, у нас найширша дорога йому відкрита через шприц наркомана.

На превеликий жаль, є причини побоюватися шприців і медичного персоналу. В розвинутих країнах практично відсутній багаторазовий медичний інструментарій. Пацієнту в стоматологічному кабінеті не будуть свердлити зуб тим самим бором, що вже випробував на міцність зуби іншої людини. Гінеколог обов'язково викине дзеркальце, інші пристосування після огляду жінки. Про те, що там користуються одноразовими шприцами, годі й говорити. В наших лікарнях інструментарій використовується багаторазово, до повного його зносу. Немає можливості його надійно стерилізувати. У кого є очі, все це бачить, і тому люди намагаються якомога рідше звертатися до лікаря. Відповідно, хвороби ускладнюються, переходять у хронічну форму, важче піддаються лікуванню.

Відповідно до затвердженої регіональної програми «АнтиСНІД», розрахованої на період до 1997 року, чумі XX століття оголошено рішучий бій. Особливі надії медики покладають на відкриття у недалекій перспективі спеціалізованого госпіталю для хворих на СНІД, з багатьма відділеннями, навіть пологовим. Це — не розкіш, а необхідність. Адже, вбиваючи імунітет людини, СНІД підставляє під удар будь-який її орган. Значить, у госпіталі доведеться лікувати пацієнтів від усього, чим «багаті» інші лікарні. Звичайно кажуть так: союзником лікаря повинен бути сам хворий. Хворий на СНІД — дуже поганий союзник, бо захисні сили його організму у стані повної атрофії. Мобілізувати нічого...

Між тим кількість інфікованих на СНІД у Луганській області за три роки зросла в п'ятдесят разів.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК.

Луганська область.

На знімку: завідувачка міської лабораторії діагностики СНІДу Світлана Крюкова.

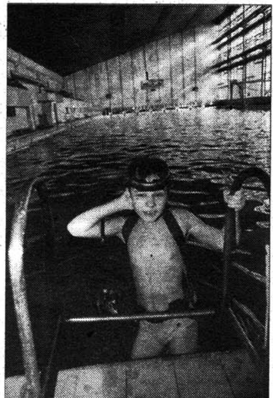
Фото Вадима ЛІСНОГО (Укрінформ).

Із критих басейнів — у відкрите море

Члени спортивно-технічного клубу концерну «Азовмаш» — завжди у формі. Адміністрація підприємства, незважаючи на фінансові труднощі, вишукує гроші для зміцнення оздоровчої бази професіоналів і любителів. Маріупольські футболісти, борці і волейболісти так само виїздять на престижні міжнародні змагання.

Великою популярністю у міських хлопчаків користується секція підводного плавання, якою керує слюсар концерну, великий ентузіаст цього виду спорту Михайло Ісьп. Діти вчаться пірнати з аквалангом, фотографувати під водою. Зима — не на заваді тренуванням, адже зараз вони займаються у плавальному басейні металургів, готуються до захоплюючої експедиції на Азовське море.

Фото Бориса ДЕМБИЦЬКОГО (Укрінформ).

До ваших послуг

ХОДІННЯ ПО ЛАЗНЯХ

***З** ІСТОРІЇ знаємо, яке значення в житті давніх римлян мали лазні, або, як їх тоді називали, терми. Вони ніколи не потерпали від перебоїв з водою чи парою. Чистоту там підтримували ідеально. Стіни й ванни виблискували благородним кароським мармуром. Сенатори, полководці вирішували тут державні справи, приймали всілякі ухвали...*

У Чернівцях місцеві керівники до лазень не навідуються, бо віддають перевагу персональним саунам, куди пересічному громадянину дорогу заказано. Тому в лазнях люди почуваються постійно приниженими — то в розпалі купелі воду перестануть подавати, то струм вимикають. Останнім часом ще важче стало пробитися до чернівецьких лазень, бо за вказівкою «згори» одну з центральних «терм» продали якомусь банкові під офіс.

— Чи буде колись порядок на цьому важливому комунальному терені? — запитав я начальника управління торгівлі, побутових послуг та туризму Чернівецького міськвиконкому Полину Чепишко.

— Чернівчани беруть міськраду в облогу через те, що не мають змоги нормально помитися, попаритися з віником. З цього питання торік навіть прийнято окрему ухвалу.

Мерія, звісно, не має коштів, щоб утримувати на своєму балансі ці заклади. Тому вирішили передати їх в орендне користування підприємницьким структурам.

Тим лазням, що перебувають у віданні трудових колективів, ми допомогли з міського бюджету. Закупили нові котли, допоможемо змонтувати їх.

Після капітального ремонту стануть до ладу дві лазні — одна на околиці Чернівців, інша — в центрі міста. Орендарі ведуть реконструкцію на совість, згодом при закладах можна буде попити свіжого пивка, підстригтися й поголитися, пограти в більярд, скористатися послугами масажистів, лікарів, косметологів. Роботи, незважаючи на сувору зиму, ведуться без перебоїв. Підприємці кваплються, щоб лазні прийняли перших відвідувачів навесні. І їх можна зрозуміти: чим швидше стане під душ клієнт, тим швидше почнуть «капати» дивіденди.

Василь БАБУХ.

Чернівці.

Базарний день 25 лютого	Ціни на основні продукти харчування на ринках України							
	Яловичина	Свинина	Сало	Яйця (десяток)	Олія	Сметана	Сир	Картопля
Хмельницький	280-350	350-550	240-250	190-240	200	220	160	60-80
Кіровоград	350	350-500	250-300	200-230	150	300	180-200	90
Суми	450	650	300-320	160-170	180	350-400	350	60
Київ, Лук'янівський ринок	600	500-600	280	240	200	350	250-300	90

На початку тижня

Шахрайство — не хвороба, а стиль життя?

Корупція, схоже, стає найпопулярнішою темою світової політики. Почали з колишніх президентів і прем'єр-міністрів, а закінчили... представником комісії Європейського Союзу.

Майкл Емерсон, посол ЄС у Москві, пішов у відставку. Він довідався, що з 4 січня цього року розпочалося таємне розслідування його причетності до корупції. Проте відставка лише непрямо підтвердила найгірші підозри керівників ЄС, але навряд чи допоможе Емерсонові. Розслідування шахрайства посла продовжуватиметься, повідомив Укрінформ.

Що ж такого скоїв Емерсон у Москві? Користуючися безладом у російській економіці, він, проти правил ЄС займався комерційною діяльністю, давав поради фірмам, а також на власний розсуд розподіляв підприємствам фінансову допомогу ЄС. Звичайно, не безкоштовно для своїх «партнерів». Але це ще не повний портрет негативного героя. У «справі» п'ятидесятип'ятирічного й одруженого посла — і службовий роман з москвичкою Оленою Прохоровою, що пізніше опинилася в Брюсселі.

Керівництво комісії Європейського Союзу не на жарт стурбоване. Справа не в конкретному Емерсонові, а в тому, що подібні історії можуть повторитися в усіх країнах колишнього Радянського Союзу. В майбутньому, звичайно, ЄС посилить фінансовий контроль над своїми місіями за кордоном. Але чи допоможе? Кажуть, що Європа все більше уявляє собі СНД своєрідним продовженням «Бермудським трикутником», потрапляючи куди, будь-хто, навіть іноземець, з невідомих причин починає жити і працювати за місцевими «законами».

Надія ВЕРБИЧЕНКО.

Ніхто нікого не забув

ЗАВТРА розпочинається візит Голови Верховної Ради України Олександра Мороза до Союзної Республіки Югославії.

Якщо раніше позначка «зроблено в Югославії» викликала цілком певні емоції — ця продукція могла бути тільки відмінної якості, то нині далеко не всі знають, що взагалі тут виробляють, як склалися відносини між нашими країнами.

Про це кореспондентові «Голосу України» розповідає радник з економічних питань посольства СР Югославії Сергій ШЕСТАКОВ.

— Пане Шестаков, українські споживачі потроху забувають, що таке справжня югославська якість. Та й ваші виробники, мабуть, розгубили колишніх партнерів. Що ви на це скажете?

— Дивовижно, але ніхто нікого не забув! Адже ми не розривали зв'язків з Україною навіть за часів економічних санкцій проти нашої республіки. Звісно, двосторонні зв'язки ще не на рівні реальних можливостей, але я вважаю, що це тимчасово.

Найголовніше — нам вигідно співпрацювати: географічна близькість, гарні транспортні шляхи — від найдешевшого водного Дунаєм і Чорним морем до залізничного й автомобільного, та й наші потенціали й ресурси взаємно доповнюють одне одного. Тобто багато підприємств, як з одного, так і з другого боку, мають змогу реалізувати свій інтерес.

Я мушу зазначити, що двосторонні політичні відносини між Україною і Союзною Республікою Югославією — стабільна основа для розвитку економічного співробітництва. Бо навіть за складних умов в обох країнах не було перерви в контактах, збережено політичний діалог і здійснено важливі офіційні візити.

У період економічних санкцій РБ ООН проти СР Югославії Україна постійно займала збалансовану позицію в розв'язанні конфліктів на території колишньої Югославії і виступала за їх мирне вирішення. Наші громадяни з вдячністю стежили за цим і ніколи не забудуть розуміння й допомоги українських друзів.

Економічні санкції проти Югославії суспензовано. Таким чином усунуто основні перешкоди для розвитку двосторонніх відносин, і нині є всі умови для розширення економічного співробітництва.

Тим часом, наші країни вже підписали низку угод, що ефективно працюють, готуються й інші документи.

Зараз триває прискорена робота щодо створення міжурядової югославо-української комісії, яка має розробити документи з лібералізації взаємної торгівлі відповідно до статусу «найпривілейованішої нації» і з налагодження режиму вільної торгівлі.

Україна виявила великий інтерес, що, до речі, схвально сприйняла югославська сторона, до укладення між нашими країнами спільної політичної угоди про співробітництво і партнерство, яке сприяло б швидшому пожвавленню та розвитку зв'язків у всіх галузях.

— Чи є підприємства, які цікавляться українською промисловістю, торгівлею, реалізацією якихось спільних проектів?

— Є, і досить багато. Серед них — спільні, зі змішаним капіталом, приватні підприємства, а також іноземні, на яких працюють югославські громадяни. До речі, в Україні діє чимало наших фірм.

Можлива спільна робота в таких галузях, як проектування, будівництво, поставки технологічного обладнання для виробництва і переробки продуктів харчування, інтеграція до планової реконструкції та модернізації української залізничної мережі, участь у конверсії військової промисловості.

Великі перспективи відкриваються також для співробітництва з третіми країнами.

Гадаю, що візит Олександра Мороза до СРЮ зробить відносини між нашими країнами ще плодотворнішими.

Інтерв'ю взяла Валентина ПИСАНСЬКА.

Хроніка. Факти. Події

● *Париж*

Починається роззброєння?

Президент Франції Жак Ширак оголосив про початок поетапного зняття з бойового чергування ракет з ядерними боєголовками в шахтах на плато Альбіон у французьких Альпах, а також про закриття заводу у П'єрралатті, що виробляє компоненти французьких ядерних ракет.

● *Вашингтон*

Інвестиції для нас

Великий американський інвестиційний фонд, створений для підтримання ринкових реформ та розвитку сучасних проектів у ряді колишніх радянських республік, найближчим часом здійснить капіталовкладення в економіку України на суму 50 млн. доларів. Про це повідомила президент американської урядової Корпорації приватних капіталовкладень за кордоном (ОПІК) Рут Харкін.

● *ООН*

Вам — хліб. Європі — нафта

Другий етап переговорів між ООН та Іраком за формулою «нафта за продовольство» розпочнеться відразу ж після того, як Багдад схвалить принципові ідеї здійснення резолюції Ради Безпеки, досягнуті в ході першої зустрічі. Про це заявив Генеральний секретар ООН Бутрос Галі після ознайомлення членів Ради з підсумками завершеного в секретаріаті ООН обговорення технічних питань, пов'язаних з виконанням резолюції.

● *Токіо*

Комусь не подобається заборона АУМ

Відповідальність за недавній обстріл розташованих у центрі японської столиці резиденцій голови Комісії громадської безпеки Японії і Міністерства юстиції з саморобних ракетних установок взяло на себе лівацьке екстремістське угруповання «Какурокіо». У заяві його керівництва сказано, що обстріл здійснено на знак протесту проти плану Міністерства юстиції застосувати щодо секти «АУМ сінрікьо» закон про запобігання підривної діяльності.

● *Анкара*

Відповідь не забариться

«Жоден крок Греції проти Туреччини не залишиться без відповіді. Навіть якщо Туреччина залишиться на самоті, у неї вистачить сил і рішучості протистояти ворожій політиці Греції». З такою гострою заявою виступила турецький Прем'єр-міністр Тансу Чіллер у зв'язку з наміром Греції протестувати проти надання допомоги Туреччині Європейським Союзом.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних агентств.

Пташко щастя, обери мене!

ЯКИЙ американець не хоче стати президентом? Хіба що той, хто вже двічі був обраний на цей пост. Решта продовжують вірити, що колись їхня золота мрія здійсниться або ...повториться.

Від того, що Білл Клінтон на одних виборах вже спіймав за хвоста синього птаха, його бажання займати президентське крісло не зменшилося. Офіційно він ще не висунув своєї кандидатури, але немає сумніву, що саме Клінтон представлятиме демократичну партію восени.

Теперішній президент США вже розпочав свою передвиборчу кампанію. Він не сушив голову, вигадуючи щось новеньке, а діяв традиційними методами. У штаті Нью-Гемпшир Білл Клінтон відвідав школу, а на мітингу потиснув з пару десятків рук і полоскотав малюка, який, напевне, за задумами організаторів, символізував майбутнє Америки.

Але хто ж стане головним суперником Білла Клінтона на виборах? Серед республіканців розпочалася справжня боротьба.

Ще донедавна основним кандидатом називали 72-річного Роберта Доула, сенатора з 35-річним стажем. Що й казати, його медична картка — багатьом на заздрість. Але час не зупинити, і з кожним днем Доулу все важче і важче протистояти вашингтонським «тенісистам». А під час передвиборчих баталій не те що справжні, а й придумані слабкості видно, як на долоні.

Проте сенатор продовжує займати найвище місце у рейтингу республіканців. В потилицю йому дихає новий претендент — Малкольм Фобс.

У 48-річного журнального магната Фобса є одна значна перевага. Якщо його суперники рвуться до влади, щоб отримати славу і гроші, то він прагне стати президентом лише заради... слави. На свою передвиборчу кампанію пан Малкольм вже витратив набагато більше, аніж заробив би в кріслі президента за чотири роки.

Час від часу Роберт Доул обливає свого суперника брудом. Він порівнює Фобса з новим рестораном, куди спочатку народ валить валом, а потім, скуштувавши страв, обминає його.

Дістається Фобсу і від адміністрації Клінтона. Прес-секретар Білого дому Майкл Меккеррі, наприклад, смертельно образив Малкольма, зауваживши, що його «республіканські» пропозиції «облаштувати Америку» сильно нагадують «демократичні» задуми Клінтона.

Право конкурувати з теперішнім президентом виборюють дев'ять республіканців. Всі вони — сенатори, бізнесмени, «промислові королі» — виступають проти сучасної адміністративної машини. «Вашингтон п'є кров провінційних штатів! — можна прочитати на їхніх гаслах. — Чиновники надуручно працюють, аби ускладнити життя простим громадянам!»

З огляду на такі заклики, можна передбачити, що цього разу американці не просто вибиратимуть найсимпатичнішого і найдотепнішого кандидата. Президентські вибори покажуть, чи насправді громадяни США настільки задоволені політикою демократа Клінтона чи вже схильні більше довіряти республіканцям.

Надія БЕДРИЧУК.

Нафта коштує дорого. Тому й цінна

ДЛЯ УКРАЇНИ одне з найскладніших питань — криза енергоносіїв. Поки що його намагаються розв'язати шляхом закупівлі нафти та газу за кордоном. Звідси й безліч проблем з Росією, пов'язаних з розрахунками та заборгованістю. Проте на території нашої країни є кілька родовищ, за розроблення яких держава боїться взятися: нема грошей, нема потужностей.

У сусідній Росії діють інакше. Важкодоступні родовища віддають (на конкурсній основі) приватним компаніям, які зобов'язуються перетворити їх у прибуткові. 1992 року в Росії було створено АТ «Російська інноваційна паливно-енергетична компанія» (РІПЕК). Його засновниками стали Міжнародний нафтовий концерн «ЛУКойл», нафтова компанія «Транснефть», асоціація «Нефтеспецтранстехнологий», державний концерн «Нафтогазмаш», Міжнародна паливно-енергетична асоціація, російське акціонерне товариство «Роснефтегазстрой», фірма «Бі-Газ-Сі».

За словами генерального директора РІПЕКу Валерія Грайфера, компанія зробила ставку на найновішу техніку та технології з розроблення важкодоступних родовищ, на застосування нетрадиційних транспортних засобів, розроблення та виробництво сучасних видів нафтопромислового обладнання тощо. Це дало можливість їй виграти кілька конкурсів, і вже 1994 року компанія стала надрокористувачем, отримавши право комплексної розробки Східно-Перевального нафтового родовища. Торік розпочато роботи з його освоєння.

У майбутньому компанія має намір укладати орендні договори на розроблення складнозбудованих покладів, які належать іншим надрокористувачам, на що дано дозвіл Мінпаливенерго РФ.

Людина, яка знає специфіку нафтовидобутку, запитає: де ж візьмуться гроші? Адже грошові вливання потрібні передусім на першій стадії — розроблення нафтових родовищ. Віддачі від внесків у цей період немає, бо нема й продукції. Очевидно, компанія зарекомендувала себе непогано, бо в неї вже почали вкладати інвестиції. Окрім того, РІПЕК не зациклюється на практиці «все роблю сам» і не відмовляється від залучення зарубіжних фірм та підприємств. Наприклад, тільки в Україні є два підприємства, що співробітничають з РІПЕКом. Конверсія Обухівського заводу дала змогу перейти до випуску на базі американських технологій глибинних насосів, збільшивши строк їхньої служби. А в Севастополі розпочали виробництво вакуумних перемикачів замість масляних.

Саме багатоплановість роботи, на думку В. Грайфера, — одна з гарантій надійності компанії та її стійкості.

Наталя ФІЛІПЧУК.

Точка зору

Юхим ЗВЯГІЛЬСЬКИЙ,
народний депутат України, заслужений шахтар України

Вугільна промисловість держави занепадає

Хто в цьому зацікавлений і як тому протистояти. Прогнози щодо запасів палива на електростанціях, які лунають щоосені, розмірковування, чи не залишаться без тепла і світла житлові будинки, школи й лікарні, заклики до якнайсуворішої повсюдної економії всіх видів палива й енергії, розрахунки, коли починати, як проводити й до чого призведуть «віялові» та інші від'єднання від енергомереж окремих споживачів і цілих районів, — усе це результат антидержавного ставлення до вугільної промисловості України, що перетворилось по суті на стійку політику її послідовного цілеспрямованого руйнування. Спорудження і реконструкцію шахт практично припинено, а видобуток вугілля рік у рік знижується.

Ставлення до вугільної промисловості, як лакмус, висвітлює, хто за незалежну Україну насправді, а хто — лише на словах. За дискусіями довкола долі вугільної промисловості, що точаться вже протягом тривалого часу, дедалі чіткіше простежується боротьба за сфери впливу в цій найважливішій базовій галузі.

***ЗОВСІМ** недавно ми експортували щороку по 15—20 млн. тонн вугілля, а нині нас уперто орієнтують закуповувати його за кордоном, витрачати на це валюту, якої в країні бракує, фінансувати чужу економіку. Витрачають кошти, яких не вистачає навіть, щоб оплатити вугілля, видобуте працею українських шахтарів, поглиблюючи кризу неплатежів, посилюючи соціальну напруженість у суспільстві. Можна не сумніватися, що імпорт не буде для нас буде «дешеве», аж поки нашу вугільну промисловість не буде зруйновано остаточно. І тоді нам почнуть диктувати такі умови, котрі або зруйнують і суміжні галузі, передусім металургію та хімію, або змусять віддати за безцінь і їх. Либонь, уроки диктаторської щодо української економіки цінової політики на нафту й газ не пішли на користь деяким «реформаторам».*

Виступи фахівців, вугільників-професіоналів, учених і господарників, які тверезо оцінюють перспективу, роль і значення вугілля, спрямовані проти такого підходу, — нехтують. Та їхню правоту підтверджує сувора дійсність.

Будь-якому неупередженому спостерігачеві зрозуміло, що в країні, котра не має достатніх запасів нафти й газу, але має величезні поклади вугілля, це — єдиний надійний власний енергоносій, і не тільки на найближчу, а й на віддалену перспективу. Маючи його, можна будувати економіку, справді не залежну від чужих інтересів, не боячись, що хтось перекриє засувку чи переведе стрілку в небажаний бік. За видобування до 150 млн. тонн вугілля на рік лише розвіданих запасів українського вугілля вистачить іще більш як на три століття; тим часом розвідані запаси нафти й газу — обмежені.

Вугілля — важливе джерело енергії в багатьох країнах. Споживання вугілля (у тоннах) на одного мешканця вище, ніж у нас, у Німеччині — у 4 рази, у Польщі — більш як у 3 рази, у США та ПАР — майже у 2 рази, у Росії — більш як у 1,5 раза. У США, приміром, понад 55%, а в Німеччині понад 60% усієї електроенергії одержують на вугільних електростанціях.

Так, ціни на українське вугілля нині високі. У цій статті не місце з'ясовувати причини такого становища, та слід зауважити, що головні з них, зокрема непродумана цінова політика, що цілковито знекровила вугільників, створені багато в чому штучно. Втім, є підстави гадати, що похаплива лібералізація за відсутності здорової конкуренції була ретельно продумана, і її автори своєї руйнівної мети досягли.

Атаки на вугільну промисловість ведуться у різних напрямах. Один з них — закриття під прапором структурної перебудови галузі великої кількості шахт.

Закриття шахт саме по собі явище природне: кожна з них помирає у зв'язку з відпрацюванням шахтного поля. Можлива й консервація їх на тривалий час. У США, приміром, після війни її проводили масово, щоб потрібної миті вводити шахти в дію з мінімальними разовими витратами. Тільки протягом 40 останніх років (починаючи з 1956 р.) в Україні вибуло вугільних потужностей на 114 млн. тонн на рік, але натомість введено майже в 1,5 раза більше.

Закриття навіть вибулої шахти — процес складний і дорогий. Та нині ставлять питання про закриття в Україні не вибулих, а «нерентабельних» шахт. За нинішніх умов «нерентабельна» — то здебільшого шахта, в яку вчасно не вкладали кошти, потрібні не тільки для розширення, а й навіть для підтримання потужностей, не проводили реконструкцію, не оновлювали техніку, не впроваджували прогресивні схеми підготовки й відпрацьовування полів. «Нерентабельним» підприємство могло стати і штучно, залежно від співвідношення індивідуальних витрат на видобування і рівня оптових цін на вугілля. Отже, причинами такої «нерентабельності» багатьох шахт нині є далеко не завжди природні процеси і природні умови, а значно більшою мірою — суб'єктивні чинники, аж до зниження рівня технічного і господарського керівництва і недостатньої підтримки галузі з боку держави.

Погодитися із закриттям таких «нерентабельних» шахт означає назавжди втратити вкладені кошти, упустити можливість наростити потужності без величезних затрат на нове будівництво, підготувати умови для легкого придбання майбутніми власниками справді найкращих підприємств. Слід пам'ятати, що нині серед «нерентабельних» опинилася більшість українських шахт. То які ж шахти поряд з вибулими все-таки можна й треба закривати? Це підприємства, назвемо їх «неперспективні», на яких за жодних обставин, за умови здійснення всіх навіть теоретично можливих технічних та організаційно-економічних заходів не можна вести видобування хоча б з мінімально необхідним для нормального функціонування прибутком. Такі шахти (поряд з тими, де вироблено запаси) слід закривати якнайшвидше. Перспективу решти, хоч би які низькі показники були у них сьогодні, слід оцінити з урахуванням усіх можливостей підвищення ефективності роботи шляхом упорядкування і вдосконалення гірничого господарства, усунення вузьких місць, впровадження передової технології, поліпшення якості видобутого вугілля. На підставі такого аналізу, зіставляючи питомі витрати на можливий приріст обсягів видобутку і прибутку, зваживши потреби у вугіллі конкретних шахт, пріоритетність за якістю і цінність кожної марки в паливному балансі, можна робити остаточні висновки про доцільність й черговість закриття чи консервації підприємств з низькими техніко-економічними показниками. При цьому додатковим критерієм має бути величина втрат у суміжників на всьому ланцюжку споживання вугілля і вироблюваної продукції через дефіцит палива даної марки, а також витрати на закриття (консервацію).

Юхим Леонідович ЗВЯГІЛЬСЬКИЙ зателефонував до редакції з Ізраїлю і сказав:

— Дуже хочу додому, в Україну. Стежу за новинами. Переживаю. Надсилаю статтю про вугільну промисловість. Надрукуєте?

— Коли цікава — надрукуємо.

Нам стаття видалася цікавою. А вам?

Оцінюючи доцільність закриття шахт, не можна забувати ще одну важливу обставину. Інфраструктура багатьох шахтарських селищ склалася майже цілковито навколо шахт. Для обслуговування гірників та їхніх родин споруджували дитячі садки й ясла, школи й лікарні, підприємства служби побуту, транспорту і зв'язку, створювали заклади культури, адміністративні органи. Соціальні проблеми в разі закриття таких шахт виходять далеко за межі професійного переорієнтування і працевлаштування шахтарів, хоча навіть тільки це за відсутності вільного ринку житла і відносно слабко розвиненого транспорту перетворюється на важкорозв'язне завдання. Багато які шахтарські селища після закриття шахт приречені на вмирання або, принаймні, жалюгідне животіння, і коли не вжити вчасно запобіжних заходів, соціальні наслідки можуть бути вельми серйозні.

Ще один привід для атак на вугільну промисловість — низькі темпи реформування в галузі, спричинені, на думку «нападників», адміністративними організаційними формами управління вугільною промисловістю. На підставі цього роблять висновок про необхідність надання шахтам і вугільним компаніям цілковитої господарської самостійності як про чи не єдиний шлях виходу з кризи.

Не заперечуючи, що темпи реформування низькі, спробуймо розібратися в суті справи.

Передусім про самостійність шахт. Як давній і послідовний прихильник самостійності шахт (так само як і підприємств інших галузей промисловості) глибоко переконаний, що «знизу», безпосередньо на підприємстві, як правило, видніше, що, де, як і коли слід зробити. Ця впевненість ґрунтується не тільки на теоретичних міркуваннях, а й на багаторічному досвіді — як особистому, так і багатьох інших. Та самостійність — то аж ніяк не вседозволеність, як її часом розуміє дехто. Довір безконтрольно керувати навіть «хорошою» шахтою горе-керівникові, і він кинеться брати вугілля передусім із «хлібних» пластів, забуде про підготовку нових лав і горизонтів, покине ремонтувати виробки, оновлювати техніку тощо. Він і прибуток збільшить, але тільки тимчасово. І дуже скоро шахта «згорить», наче свічка. Це не згущення фарб. Такі факти мали місце і за більш щасливих часів. Для усунення наслідків такої «самостійності» доводилося витрачати величезні сили й кошти.

***НАЇВНО** очікувати, що геть усі керівники, та й апарати управління шахт, миттю зорієнтуються в умовах цілковитої самостійності. Тому на першому етапі, даючи шахтам самостійність, необхідно зберегти й контрольні функції об'єднань, принаймні доти, поки існуватимуть вуглевидобувні підприємства з державною формою власності. Це дасть можливість, зокрема, забезпечити кваліфікований дійовий оперативний контроль стану підготовки й наявності розкритих і готових до виймання запасів. Інакше, як уже сказано, прагнення максимального прибутку може спричинити загибель підприємства. Але такий контроль взагалі неможливий за умови передання шахт до комунальної власності, як це пропонує дехто з «реформаторів».*

Остаточно відповісти, якими бути об'єднанням у вугільній промисловості, які функції, права й відповідальність вони повинні мати, чи включати до їх складу збагачувальні фабрики, машинобудівні заводи, допоміжні підприємства, наукові й фінансові установи тощо, може лише практика. Останнє вирішальне слово тут за учасниками об'єднань, та для цього потрібен досвід, якого, на жаль, поки що немає. Багатоманітність форм об'єднань у країнах з розвинутою ринковою економікою — тресті й комбінати, синдикати й компанії, консорціуми тощо — підтверджує сказане.

Щоб забезпечити проведення технічної політики, споруджувати нові шахти, координувати наукові дослідження, розв'язувати питання безпеки та екології, інші загальногалузеві проблеми, треба зберегти штаб галузі. Чи буде то міністерство, проти існування якого так затято виступає багато хто з реформаторів, чи інший орган, принципового значення не має.

Обстоюючи необхідність створення рівних стартових економічних можливостей для різних підприємств, «критики» твердять, що система розрахункових цін, яка діє у вугільній промисловості, це завдання не розв'язує. Та вони забувають (чи не знають), що систему розрахункових цін було розроблено і запроваджено свого часу (1967 р.) саме з метою створення для всіх вуглевидобувних підприємств рівних стартових умов. Головне, що мало забезпечити досягнення цієї мети, — стабільність розрахункових цін протягом кількох (щонайменше 5) років. На жаль, цієї умови не було дотримано, а розрахункові ціни справді перетворилися на засіб перерозподілу прибутку «від кращих гіршим». Деякі економісти виступають за розв'язання цієї проблеми на основі гірничої ренти. Принципово механізми гірничої ренти і розрахункової ціни однакові, деякі аспекти другого навіть простіші і зрозуміліші. Та незалежно від того, який з цих інструментів буде взято для створення підприємствам рівних стартових можливостей, помилки минулого допустити не можна: стабільність рентних платежів або розрахункових цін має бути гарантована законом.

Отож, підбиваємо підсумки. Надумані «перетворення» галузі лише створюють умови для переходу найкращих підприємств до рук тих, для кого власні інтереси понад усе. Вугільну галузь необхідно збе-

Хто в цьому зацікавлений і як тому протистояти

регти, різко підвищивши її конкурентоспроможність. Домогтися цього дуже важко, але вкрай потрібно, бо без власної вугільної промисловості існування України як незалежної держави стає проблематичним.

Нинішній високий рівень цін на вугілля, який визначається затратним методом, диктує стратегію дій: підвищення продуктивності праці, зниження собівартості видобування і збагачення, всемірне скорочення затрат і у сфері виробництва, і у сфері обігу.

Це відомо? Згоден! Та вже добрих десять років, з 1985 року, продуктивність праці та собівартість як поняття майже зникли з лексикону господарників. І не тільки вугільників.

Згадувати про підвищення продуктивності праці чи зниження собівартості стало мало не поганим тоном. Суб'єкти господарської діяльності, не вважаючи на витрати, «закладають» їх до ціни своєї продукції (за умов «дикої» лібералізації цін таке допустиме й можливе). А через те, що так чинять усі, це бумерангом повертається до кожного через вартість матеріалів, продукції та послуг суміжників. Де вже тут думати про передові технології, нову техніку, енергозбереження та економію матеріалів...

Тому й доводиться нагадувати абеткові істини, без яких жити й вижити в умовах ринкових відносин неможливо.

Головною метою в умовах жорсткої конкуренції має стати збільшення маси прибутку за зниження цін за рахунок нарощування обсягів реалізації продукції. (У тому, що конкуренція — штука жорстка, багато хто вже переконався, та замість конкурентної боротьби за звичкою кинулися «по захист» до держави, профспілок, ще бозна до кого, вимагаючи пільг, субсидій, кредитів і т.д. і т.п.).

А що потрібно?

Не претендуючи на оригінальність і повноту рішення, відзначу деякі, на мою думку, першочергові питання, багато з яких щораз висувають вугільники. На більшість з них дає відповідь програма «Вугілля» до 2005 року, яку окремі чиновники нехтують.

Нарешті, час затвердити Національну програму розвитку паливно-енергетичного комплексу (ПЕК) України до 2010 р. і забезпечити її безумовне виконання, в ході якого виявити неперспективні шахти й розпочати їх закриття і санацію решти. Паралельно слід продовжити здійснення заходів з підвищення ефективності витрачання вугільного палива: запроваджувати котли з низькотемпературним киплячим шаром і водовугільним паливом, переходити на парогазові та газотурбінні установки тощо.

Треба різко підвищити престижність праці шахтарів відповідно до її важкості, складності й небезпечності, піднявши заробітну плату до рівня, гідного світової практики.

Слід забезпечити вчасність платежів споживачів за одержане вугілля і виплати заробітної плати.

Додержання самих лише двох останніх умов, безперечно, дасть можливість підвищити видобуток вугілля.

Необхідно також якнайшвидше знайти кошти для освоєння підготовлених, але необладнаних вибоїв, більшість з яких потенційно високопродуктивна. Обіцяні на це урядом кредити у 1995 році так і не одержано.

Треба поновити дотування галузі. У всіх вуглевидобувних країнах, за винятком, де гірничо-геологічні умови особливо сприятливі, вугілля дотують, а в нас, через високі ціни на метал, іншу споживчу продукцію, електроенергію тощо, вугільники, по суті, дотують інші галузі, забезпечуючи їм рентабельність. Нове шахтне будівництво, розкриття й підготовка нових горизонтів на діючих шахтах мають здійснюватися за державною програмою за рахунок централізованих джерел.

Важливою позитивною обставиною перед початком передбачуваних рішучих кроків у реформуванні галузі в 1996 році стане разове списання всієї заборгованості вугільної промисловості бюджетами всіх рівнів і позабюджетними фондами. Нагромаджені борги, котрі багато в чому є наслідком нерозв'язаності багатьох наболілих питань галузі, вона погасити неспроможна ні за яких умов, вантаж заборгованості лише додатково дестабілізує ситуацію.

Треба відкрити кредитні лінії для цільових програм створення в країні технологій з виробництва новітніх технічних засобів видобування вугілля.

Слід також забезпечити правові умови для розширення самостійності шахт. При цьому утримання об'єктів соціальної сфери, що становить чималу частку витрат багатьох шахт і об'єднань, треба передати місцевим бюджетам. Це знизить штучно завищувані витрати і стане ще одним чинником зрівнювання економічних умов.

Зрозуміло, що проведення багатьох із згаданих заходів потребуватиме істотних коштів, одним із джерел яких міг би стати стабілізаційний фонд ПЕК. Без такої підтримки зберегти вугільну промисловість країни надзвичайно важко.

Стримування росту, а згодом і зниження цін на вугілля має стати загальнодержавною політикою. За умов падіння виробництва слід було б розглянути, зокрема, доцільність введення на обмежений час помірних податків на частину прибутків, одержану за рахунок зростання обсягів виробництва і, особливо, за зниження ціни реалізації.

Зволікання з розв'язанням питань підвищення ефективності вугільної промисловості лише погіршить справу.

ВИБОРУ, по суті, немає. Або ми мусимо мати стійкий експорт, за рахунок якого купуватимемо енергоресурси, чого на найближчу перспективу не передбачається, або робити ставку на власні енергоресурси — вугілля та уран. Будь-яка політика, що не враховуватиме ці умови, неминуче призведе до економічного, а згодом і політичного поневолення України, перетворить її на сировинний додаток і ринок збуту залежалих товарів нинішніх «доброзичливців і доброчинників».

Кому це вигідно?

Згадала «стара... гвардія», як дівкою була, і пішла в наступ на гвардію справжню

За листами читачів з приводу статті «Гвардія не здається — її здають» («ГУ» 5.12.95)

Мої публікації про розбудову Національної гвардії України, її майбутнє спричинили широкий резонанс не лише на сторінках періодичної преси, де виступили відомі фахівці Міністерства внутрішніх справ та НГУ, а й у читачів з різних куточків нашої держави. Саме їхніми устами, як кажуть, промовляє Істина. До того ж це — голос незацікавлених у міністерських амбіціях людей, для яких істина дорожча за примарну честь мундира. Нещодавно в газеті «Голос України», інших виданнях опубліковано серію матеріалів, серед яких «Гвардію не здають, а спекулюють її проблемами» заступника міністра внутрішніх справ, народного депутата Леоніда Бородіча та «Гвардію не здають — їй пропонують роботу» народного депутата України Катерини Самойлик у співавторстві з Миколою Зазуліним, ветераном внутрішніх військ, одним із колишніх керівників кадрового апарату МВС, визнаного авторитета із так званої старої гвардії. Ці статті, особливо остання, стосуються не проблеми, порушеної мною у цій публікації, а спрямовані проти мене як автора з метою, як це було заведено за старими партійними принципами, не вирішувати її, а заговорити, відвернути увагу, «налити води» і навіть перевернути зміст і напрям. Як колись говорили — «Завести в бік».

Тож нехай цим керівникам, депутатам і ветеранам відповість читач. Нехай він буде арбітром з цього питання. Не може бути, що всі «неправильно розуміють політику партії».

Листи, що їх пропонуємо вашій увазі, — тільки частка тих, які надійшли на мою адресу і на адресу Верховної Ради з різних куточків нашої країни. Я лише дібрав кореспонденцію так, щоб не виникло підозри в недостовірності. Так, я вилучив листи з Миколаївщини, де останніми роками проходив військову службу, з Дніпропетровщини, звідки родом, та з Рівненщини, де буваю мало не щотижня, бо це мій виборчий округ, а також, звісно, з Києва.

Одразу ж прошу вибачення за недосконалість стилістики, бо намагатимуся практично без змін передати ваші, шановні читачі, листи, адже первісна думка, без прикрас, цінніша, аніж заангажована та прилизана казка. Листи дібрано з урахуванням різних політичних поглядів.

«Моя думка з приводу статті народного депутата Володимира Шевченка цілком збігається з висновками автора щодо діяльності і кадрового складу міліції районних та обласних органів цих силових структур.

Наведу цифри: у 1988 році було 46 працівників у РВС, у наш час — 105. Автомашин було 3, тепер — 10. Витрачали бензину на квартал 2,5 т, в наш час — до 7 т, і нічим виїхати на місце злочину! Посилаються на матеріальну незабезпеченість. Мушу сказати, що раніше міліціонер був гірше забезпечений. На цей час знято прибутковий податок, введено пайок, прийнято рішення про використання відсотків з суми конфіскованого майна, виплати за нічні, святкові дні тощо. Ми цих пільг не мали.

Володимир ШЕВЧЕНКО.

Незважаючи на це, реагування на заяви щодо правопорушень значно погіршилося. Раніше за один факт приховування злочину віддавали під суд. І це було правильно й зрозуміло всім. Сьогодні маємо фальсифікацію документів, масове приховування злочинів шляхом незаконного відмовляння в порушенні кримінальних справ, тяганину, і ніхто не несе відповідальності.

А які цифри з розкриття злочинів? У нас зоставалося за рік нерозкритими щонайбільше 5—6 злочинів, і це вважалося погано, адже на волі залишалися злочинці. Процент розкриття становив 95—97 відсотків. За 1994 рік зосталися нерозкритими 105 злочинів, або 40 відсотків. А статистика боротьби із економічною злочинністю! Ціла низка офіційних сигналів про розкрадання у великих розмірах, а кримінальних справ — жодної.

Дисципліна серед працівників міліції погіршилася, незважаючи на те, що керівний склад РВ збільшився майже втричі. Міліціонер у формі майора торгує в кіоску, і це не хвилює керівництво, проте викликає ненависть у людей.

Ніхто не робить аналізу, яку користь приносить працівник органів, потрібен він чи ні. З майже порожнього бюджету району останні гроші надають на бензин, на оплату інтендантів, які раз на місяць добувають пайки. Крім цього, керівники колгоспів, котрі самі «сидять» на картотеках, виділяють для РВ УМВС по 2 т насіння, укладають сумнівні договори. Тому немає жодного злочинця серед посадових осіб району.

Про все це відомо керівництву УВС, і особливо відділу кадрів. Але — жодної реакції. Навпаки, коли я висловив свої думки колишньому начальнику УВС Пянковському і нині працюючому першому заступникові начальника УВС Симоненку, то жодної реакції, окрім негативного ставлення до мене.

А мені просто сором перед людьми, які так поважали міліцію свого часу, а нині як почують це слово — плюють і проклинають, бо не захищає вона ні державу, ні людей?!»

Це думка пенсіонера органів МВС Івана Івановича Нудьги із селища Весела Запорізької області, який працював у міліції з 1960 по 1988 рік, з них 7 років — оперуповноваженим, 5 — заступником і 15 років — начальником райвідділу.

Як кажуть, у корінь дивиться автор іншого листа, ветеран Великої Вітчизняної Володимир Михайлович Гринько з міста Селидового Донецької області.

«З увагою прочитав Вашу статтю і вважаю її своєчасною, відвертою і правдивою. Останнім часом помітно, що багато хто з народних депутатів дедалі частіше порушує питання про існування загрози нашій незалежності та суверенітету. На жаль, про це здебільшого друкується лише в газеті «ГУ», яку не всі отримують і не всі читають, а тому факт загрози відомий не всім. Але ж необхідно, щоб люди знали правду, треба розкрити очі тим, хто не бачить, що насправді відбувається в Україні.

А нині є реальна загроза перевороту. Та найнебезпечніше те, що керують державою ті самі особи. І влада, і зброя — все сьогодні в руках МВС. І якщо найближчим часом не буде кадрової революції, то буде комуністична.

Тому не можна ні за якої умови допустити подальше скорочення армії та НГУ, а навпаки — негайно скоротити міліцію, інакше буде пізно. І треба втлумачити Президентові, що загроза не за горами.

Потрібно також підвищувати національний престиж, пріоритетність, як це зробили у себе прибалтійські держави. І не боятися різних розмов, критики чи осуду, бо безпека нашої держави — сьогодні питання №1».

А ось Петро Васильович Годьмаш з Ужгорода хоча сповідує більш ліві погляди, як це видно з листа; але однаково солідарний з попередніми авторами, бо і його проймає біль за державу. «Цілком поділяю у статті «Гвардія не здається — її здають» ваші думки. Але ж за цим, розробленим за океаном, планом здають нашу міліцію і всю Україну!!!

Згадайте, як здали КПРС. За загального зубожіння народних мас підвищили заробітну плату в декілька разів функціонерам компартії, і народ, який вона представляла, відвернувся від своєї партії. Тепер збільшують зарплату міліції, та й саму її чисельність, до масштабів, які Берії чи Єжову навіть не снилися. В результаті ствердження Маяковського: «Моя міліція мене береже», — звучить іронічно. Інколи стосунки рекетирів зі своїми клієнтами гуманніші, аніж ставлення міліції до постраждалих! Наступний етап розвалу міліції полягає в тому, що простий інспектор чи слідчий новоствореного в області шостого управління МВС має звання підполковника, а старший інспектор — полковника. Які ж це полковники порівняно з командиром полку, в якому тільки він може бути полковником? За однакової платні за звання!

(Закінчення на 8-й стор.).

Згадала «стара... гвардія», як дівкою була, і пішла в наступ на гвардію справжню

(Початок на 7-й стор.).

Усе це робиться через вашу, шановні депутати, сліпоту чи з навмисної підтримки. Що ж може зробити простий виборець, окрім того, що напише цей лист, який, можливо, ніхто не прочитає, бо заокеанським штабом так заплановано».

Одразу ж хочеться зауважити шановному читачеві, що ситуація геть не поліпшиться, коли обрати міліціонера, працівника прокуратури чи то служби безпеки депутатом. У нього свої професійні нахили і діятиме він і творитиме закони так, щоб тугіше затягнути петлю на шиї простого громадянина. Адже все життя цим займався, і якщо він стане депутатом або керівником, для нього весь народ — або підлеглі міліціонери, або злочинці. Тому закони, що їх пропонують, спрямовані на те, щоб засадити простого громадянина і не чіпати «поважних людей».

Згадаймо, в нашому парламенті є ціла постійна комісія з питань законності і правопорядку, яка складається переважно з представників правоохоронних структур. І що з того, який результат? Даруйте, шановні виборці, але, як кажуть, бачили очі, що купували. Моя думка з цього приводу така: у наступній Верховній Раді буде 60 відсотків злодіїв вищого гатунку, адже вони мають гроші, а інші 40 відсотків — працівники правоохоронних органів, бо в них є і гроші, і влада. А закон їм не писаний, як деякій категорії громадян.

Наступний лист з Хмельницької області, з міста Берездова, його автор — Віктор Георгійович Корсун.

«Статтю «Гвардія не здається — її здають» ви написали як міліціонер, що прослужив у міліції все своє життя і знає всі її тіньові боки.

Щодо штату міліції. Колись у Берездові було десь 15 працівників міліції, стільки ж — і в Славуті. Крадіжки, інші злочини негайно розкривали, вели профілактичну роботу, працювали дружинники. Недавно запитав одного знайомого міліціонера, який тепер у вас штат працівників, а він у відповідь: сягає трьохсот, одне одного не знають. А різних зловживань та нерозкритих крадіжок більшає. Виправдовуються тим, що погана техніка, забезпечення машинами та пальним незадовільне. Так кажуть ті, хто шукає причину, щоб виправдати власну бездіяльність.

Потрібно скоротити штати. Залишити 25 відсотків кращих працівників, тоді поменшає нерозкритих злочинів, більша буде користь державі.

А ті справи, що нерозкриті, і, мовляв, не можна розкрити, означають, що міліція заодно зі злодіями. Мабуть, замінити з них багато кого треба, бо після закінчення міліцейської школи вже думають про пенсію, а не про роботу.

Колись у районі за начальника був старший лейтенант або капітан. І на пенсію йшли з тими самими званнями, з якими працювали. А нині — полковники, а роботи немає. Та й за звання тоді не платили, а нині платять.

Шановний наш депутате, ви на правильному шляху, ідіть і не звертайте з цієї дороги, ми вас підтримуємо. Гвардія має бути гвардією!»

І це пишуть досвідчені люди, котрі бачили життя, і незалежно від різних політичних поглядів, переконані, що грабувати і об'їдати народ, який правоохоронці зобов'язані охороняти, все-таки дуже непорядно.

Останній лист від Леоніда Архиповича Кучерявенка з Харкова хоча трохи і відходить від основної теми моєї статті, але ширше порушує загальнодержавну проблему. Критикує і мене, і керівництво нашої держави. Думаю, є за що, а втім, міркуйте самі.

«Позвольте кое с чем не согласиться. Так, в вашей статье нигде нет данных, на какое количество народа приходится такое количество силовых структур? Как гласят уста Президента, на 1000 человек приходится: работников МВД — 9,6 чел., военных — 6,7 чел., военнослужащих НГУ — 0,5 чел. А почему из этого списка выпали такие «любимые народом» структуры, как СБУ, доблестная прокуратура и народные суды, а также парни, охраняющие Президента?

Продолжая тему силовых структур, напомню, что в Америке на 1000 человек приходится около 3 полицейских, у нас же — около 5 милиционеров. А по другим данным — еще больше. Причем в милиции работают люди, которые ни руками, ни головой работать не желают, получая при этом хорошую зарплату и паек».

Справедливі слова. Щоправда, моя попередня стаття все ж була не лише про міліцію і про її недоліки, а й про проблеми, що сприяють появі загроз і небезпек нашій країні. Шкода, що керівництво МВС не зрозуміло цього або не захотіло зрозуміти, що, як кажуть в Одесі, «две большие разницы». Натомість з'явилися спростувальні статті, які перекручують зміст моєї публікації. Причина в тім, як пише читач В. Корсун, що свого часу партійні товариші зайняли найтепліші і найкращі місця в МВС і донині керують, бо, звісно, працювати вони не вміють (тому і були «керівниками кадрів» або «ХОЗО»). У штаті МВС з'явилися такі посади, як старший інспектор кадрів з особливих доручень, старший інспектор з особливих доручень господарчої частини (ХОЗО). Що ж їм доручають? Нарізати ковбасу начальству?!! Ці посади, звичайно, з'явилися за часів необдуманого бурхливого зростання штатів МВС. Якщо раніше інспектором кадрів обласного управління був капітан, то нині цей хлопчик на побігеньках — полковник. Але я пам'ятаю, як ці хлопчики, зазвичай вихідці з комсомолу, маринували у своїх кабінетах старих підполковників і майорів, котрі все життя прослужили в колонії чи дільничними інспекторами, втратили здоров'я, нажили хвороби серця, ніг, по декілька разів у нестерпну спеку їздили по довідки і папірці, навіть звільнитися їм по-людськи не давали. Знахабнілі молодики, котрі навіть солдатських чобіт не бачили, бо після школи — інститут, а далі — райком і згодом інспектор обласного відділу кадрів, «упивалися владою», а перед ними навшпиньки ходили оперативники і дільничні, які щодня — під кулями й ножами. Тож нехай не думають працівники міліції, що депутати проти них. Ні. Депутати проти тих численних нероб, що живуть за рахунок інших.

Отож, моє негативне ставлення тільки до вищезазначеної номенклатури і до корумпованих осіб у МВС. Разом їх можна назвати одним словом — паразити, що ховаються за слова «ми», «нас», «народ», а якщо точніше — за спини чесних і порядних працівників МВС. І добре слово хочу сказати про фахівців своєї справи, людей, котрі на своєму місці. Під час роботи у Криму мені випало співпрацювати із заступником міністра внутрішніх справ Валерієм Серафимовичем Чернишовим, в якому я побачив висококваліфікованого фахівця й досвідченого керівника. На противагу деяким його попередникам, також заступникам міністра, а нині пенсіонерам, котрі своєю некомпетентністю, безініціативністю, нікчемністю соромили державу і мало не спровокували у Криму конфлікт. Ось у чому різниця між старою номенклатурною гвардією і нинішніми молодими і перспективними керівними кадрами.

У таких фахівців, як генерал Чернишов, є чого навчитися не лише мені як громадянинові, офіцерові, депутатові, а й керівникам МВС, деяким урядовцям і з адміністрації Президента України. Тоді поменшало б необміркованих рішень (згадайте події біля Софії), котрі вщент розбивають авторитет працівників МВС.

Та, очевидно, вище керівництво МВС не хоче цього розуміти й тому у відповідь на мою статтю за допомогою своєї старої партійно-номенклатурної гвардії вдарило публікаціями, написаними на замовлення. Отож я змушений знову повернутися до причин їхньої біди. Бо кажуть: не буди лихо, поки воно тихе...

А причини в тому, що за останні 3-4 роки 60 відсотків кращих працівників пішли з органів внутрішніх справ. Це фахівці, впевнені в собі, які вміють приймати рішення і відповідати за них. А їхнє місце зайняли недосвідчені. У кого вони вчитимуться? Причина цього — різке падіння престижу служби в міліції, а також — різко зрослий попит на кваліфікованих юристів. Окрім того, комерційним структурам і банкам потрібні не лише кваліфіковані юристи, а й практики, які можуть організувати й забезпечити безпеку банківських і комерційних структур.

На жаль, звільнені із Збройних сил офіцери не зможуть заповнити цю нішу, бо для підготовки оперативного працівника чи слідчого потрібно від трьох до п'яти років. Сьогодні оперативник чи слідчий з таким стажем уже мусить керувати відділом карного розшуку. Чи може за таких умов подальше збільшення штатного розкладу привести до поліпшення якості роботи? Кадри потрібно готувати, а ще краще — не втрачати. Для цього людей маємо зацікавити матеріально. Отож потрібна система контролю за діяльністю МВС, наприклад, за допомогою такої потужної структури, як СБУ. Я не бачу іншого шляху, окрім як поновити оперативне «обслуговування» працівників органів внутрішніх справ, прокуратури, судів силами СБУ, як це було раніше. Один районний прокурор мені відверто сказав з цього приводу: "Чого мені боятися такого контролю, якщо хабарів не беру, зі злочинцями не пов'язаний?..»

Мій колега, народний депутат Леонід Бородіч, заступник міністра внутрішніх справ, в одній із статей, що спрямовані на захист свого відомства, правильно сказав, що дешева міліція дорого коштує. Я цілком погоджуюся, що справжнім оперативникам, слідчим, дільничним потрібно платити втричі більше. Треба, але не такій кількості працівників! Бюджет цього не витримає! Потребує доопрацювання закон про оперативно-розшукову діяльність, а особливо — фінансування агентурної діяльності. Адже оперативні служби міцні не кількістю співробітників, а якістю та кількістю агентури. Ні для кого не таємниця, що агент, укорінений в злочинне угруповання, може завдати йому нищівного удару, більшого, аніж декілька оперуповноважених карного розшуку. Але ж у ситуації, що склалася в країні, охочих виконати цю украй небезпечну роботу, та ще й безплатно, за «ідейними мотивами», стає дедалі менше. Інформація коштує дорого, за неї треба платити, і платити добре. Але це, справді, багато дешевше, аніж збільшувати штат міліції.

Таких прикладів можна навести десятки... Сьогодні маємо ще і ще раз подумати, як боротися зі злочинністю уже наявними величезними силами й засобами, а не стояти з простягнутою рукою, випрошуючи гроші в держави на майбутнє збільшення штату, тим самим витягуючи останні жили із доведеного до безпросвітних злиднів народу.

Адже, за логікою, багато дешевше й ефективніше підвищити рівень професійної підготовки співробітників і цим протистояти злочинності.

Високоосвічений, інтелігентний, високопрофесійний фахівець, перш ніж щось зробити, сім разів відміряє. Але такі мислячі люди, як ми переконуємося, владі байдужі. Шкода, що цього не розуміють шановні ветерани органів внутрішніх справ та міліцейські генерали, котрі шукають прихильників своїх позицій навіть серед жінок, як-от у народного депутата з Херсонщини Катерини Самойлик.

Тут хочеться дослівно навести цитату із статті народного депутата К. Самойлик та ветерана МВС М. Зазуліна: «Певне, він виступає за підсилення його потужності не для того, щоб відганяти гав від іноземних посольств, які охороняє сьогодні Національна гвардія (раніше з цим цілком справлялася міліція)». Хотілося, щоб шановна колега спочатку уважно прочитала, під чим їй запропонували поставити підпис партійні товариші. Бо де, насправді, міліція вже не лише гав, а й похоронні процесії ловить. Прикладом цього є події на Софійському майдані, які були вінцем некомпетентності керівництва МВС і злочинного нехтування прав людини та чинного законодавства. Старі поважні працівники МВС, справжні захисники громадян певні, що проти мирних громадян ніколи не можна застосовувати підрозділи, які мають діяти під час бунтів у тюрмах.

Люди були свідками трагедії, яка нещодавно сталася у Києві, де злочинець відкрив стрілянину з вікон по людях. Так, це трагедія. Я особисто бачив з телевізійного екрана, як генерал Будніков, так би мовити, власноруч захопив злочинця і демонстративно спільно з трьома полковниками супроводжував його до машини.

Але насправді трагедія полягає в тому, що керівництво МВС так деградувало, що й не розуміє, яку рекламу собі робить. Сором відповідати представникам посольств, які не розуміють, чому в нас генерали МВС виконують роботу рядового чи сержанта. Невже не вистачає працівників? У них за кордоном такими підрозділами, як наші райвідділи, міськвідділи внутрішніх справ, керують капітани, а на захоплення злочинця ідуть споряджені та захищені фахівці — рядові і сержанти.

У роки війни на Ленінградському фронті з гвинтівкою в атаку пішов маршал Ворошилов, професійний партієць, що спричинило протилежний ефект. Старі фронтовики казали на це, що, мабуть, кепські наші справи, коли в атаку ходять маршали. Це ознака відчаю і розгубленості. Мабуть, пан генерал Будніков вирішив реабілітувати себе після «благородного» вчинку на Софійському майдані.

Один шанований мною генерал-лейтенант професіонал своєї справи казав: «Як можна хвалитися такою хоробрістю, коли гинуть люди?» І ось маємо приклад, коли міліціонери почали ломитися у квартиру, знаючи, що там озброєний автоматом злочинець, який їх і поклав. Хіба це дрібниці? Хто за це відповідатиме? Треба було зробити все професіонально. Людина — цінніша за все. Що скажуть діти міліціонера, які залишилися без батька? Хіба ж цим можна бравувати?»

Я проти реклами. В тім числі власної роботи. Замість неї потрібна вдумлива, високопрофесійна діяльність, яка служить інтересам країни.

Володимир ШЕВЧЕНКО,
народний депутат України, член постійної Комісії з питань оборони і державної безпеки.

Життя Рад: район у місті

ПОВНОВАЖЕННЯ — ОДНИМ, ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ — ІНШИМ

Пишемо нову Конституцію України

Як уже повідомлялося, Асоціація районних у місті Рад України провела у Києві конференцію, на якій було розглянуто першочергові завдання районних у місті Рад на етапі розробки та прийняття нової Конституції України. Учасники конференції обговорили та запропонували свої поправки до розділу місцевого самоврядування проекту нової Конституції, прийняли ряд звернень до вищих посадових осіб держави. За ініціативи редакції «Голосу України» проведено «круглий стіл» з обговорюваних проблем.

«ГУ». Минає рік з часу створення асоціації. Судячи з виступів на конференції, робота вашого об'єднання особливо активізувалася останнім часом. А її завершальним акордом стала конференція. Яка, на вашу думку, її результативність?

Володимир ШУМІЛКІН, голова асоціації, голова Дзержинської районної Ради Харкова. Передусім ми сформулювали своє бачення розділу місцевого самоврядування в проекті нової Конституції України, визначили, яких саме першочергових заходів слід ужити, щоб запобігти розвалу самоврядування як організаційної структури. Адже сьогодні у містах розпочалися деякі перетворення, що суперечать чинному законодавству. Тому серед наших першочергових завдань — внесення відповідних поправок до проекту Основного Закону, розробка і запровадження закону про місцеві Ради, місцеве і регіональне самоврядування, проект якого обговорюватиметься на п'ятій сесії Верховної Ради України.

«ГУ». Ви згадали про деякі перетворення у містах, які йдуть врозріз із чинним законодавством. Учасники конференції у своїх виступах також говорили про спроби ліквідувати районні у містах Ради. Де і чому це відбувається?

Володимир ШУМІЛКІН. Виходячи з того, що в Конституційному договорі чимало невизначеності, а це неприпустимо для закону, дехто вирішив скористатися з цього. Як наслідок, у багатьох містах розпочався, так би мовити, переділ влади. Подекуди він відбувається дуже хворобливо, зокрема, в Херсоні, Вінниці. Антизаконні перетворення відбулися в Запоріжжі, подібне бачимо в Кіровограді. І справа тут передусім у сприятливому грунті, яким і є невизначеність окремих норм договору. І на цьому грунті створено умови, за яких обов'язково проростає той чортополох, який ми бачимо сьогодні. Справа лише за часом: де це станеться раніше, де пізніше. Хоча є чимало й протилежних прикладів. Особливо там, де міські Ради народних депутатів очолюють висококваліфіковані, досвідчені люди. Але ж усе повинно триматися на законі, а не лише на порядності керівників міста, їх усвідомленні важливості завдань, що їх вирішують районні Ради.

Володимир РОМАНЮК, голова районної Ради народних депутатів Київського району Одеси. Вважаю, що нормальні, розумні люди взялися за організацію цієї справи. Справи, потрібної не нам, головам районних у містах Рад, а передусім людям. Адже вони, обираючи нас на ці посади, сподівалися, що відбудуться зміни на краще. Друге, що я виніс з конференції, це впевненість у тому, що ми на правильному шляху. Оскільки члени асоціації представляють майже 40 відсотків населення України, то всім нам бути зрозуміло, що саме інтереси цих людей ми і обстоюємо. І третє, що я зрозумів: навколо проекту нової Конституції затівають нечесні політичні ігри. Ні від Президента України, ні від Верховної Ради не надходило пропозицій обговорити її проект, а нам на місцях уже дали вказівки розпочати обговорення. Зокрема, мої колеги з інших областей одержали їх від керівників держадміністрацій.

«ГУ». Ви хочете сказати, що проект нової Конституції, над яким ще працює робоча група, вже надійшов на місця?

Володимир РОМАНЮК. Саме так. І давно. Більше того, ознайомившись з тим, як готується цей проект, я переконався, що нова Конституція обслуговуватиме певні кола бюрократичного апарату, а не народ та місцеве самоврядування, через яке громадяни могли б брати участь в управлінні державою. Тому, на мою думку, до роботи над проектом слід залучити представників органів місцевого самоврядування. Без цього ми матимемо документ, далекий від життя.

«ГУ». Якщо ви вважаєте, що у нас владу намагаються зосередити у руках вузького кола осіб, то постає питання: ми йдемо шляхом розвитку демократії чи до диктатури?

Валерій АСАДЧЕВ, заступник голови асоціації, голова Московської районної Ради Києва. Ми маємо анархічну систему, в якій борються різні гілки влади на високому державному рівні. Внаслідок цього виникають певні непорозуміння, так би мовити, внизу:когось хочуть ліквідувати, когось зруйнувати. По суті, на нижчому рівні влади відбувається те саме, що й на вищому, лише у більш гротескному та спотвореному вигляді. Тому мова може йти не про диктатуру, а про анархію. Виходячи з цього, потрібно щось робити, а не кидатися з одного боку в інший. І передусім прийняти нову Конституцію, яка мала б стати основою для побудови демократичного цивілізованого суспільства і відповідала реаліям життя.

А кому ж, як не головам районних Рад, знати ці реалії? Адже вони стикаються з ними у вигляді десятків відвідувачів, які щоденно приходять на прийом зі своїми наболілими проблемами. Тож розробникам Конституції варто дослухатися до думок тих, хто на практиці добре знайомий з реальним життям, потребами і запитами громадян.

Віталій СКУПИНСЬКИЙ, голова Ленінської районної Ради Луганська. Справа у тому, що в чинній нині Конституції є стаття, яка чітко визначає статус районних Рад у місті. А в проекті нової Конституції і в Конституційному договорі такої структури влади взагалі немає. Парадокс. Є люди, управлінський апарат, який виконує до 80 відсотків функцій державної влади, а юридично нас начебто не існує. Але ж ми люди цивілізовані (не політизовані) і прагнемо одного: закріплених за нами чітких функціональних обов'язків і персональної відповідальності за їх виконання. Невже нашим державним мужам незрозуміло, що чим більше відповідальності буде за місцевими органами влади, тим менше будуть у верхах займатися проблемами регіонів, менше буде пікетувальників під президентським палацом, Кабінетом міністрів тощо.

І невже розробники проекту нової Конституції більше вболівають за державу, ніж ті, хто десятки років пропрацював у структурі місцевого самоврядування. До нас, а не до них щоденно йдуть люди зі своїми бідами. Якщо проект залишиться таким, як є, ми змушені будемо запропонувати альтернативний. І передусім тому, що хочемо займатися справою, яку нам довірили люди, бути корисними їм.

Жанна ПАШЕННИК, заступник голови виконкому Деснянської районної Ради Чернігова. Член Конституційної комісії, який зустрічався з нами, сказав, що лише за умови, коли ми доведемо, що світовий досвід підтверджує існування таких формувань, як районні Ради в місті, ця норма буде внесена до Основного Закону. Я вже не кажу про поділ на райони у столиці такої демократичної держави, як Англія, дивує інше: чому ми нехтуємо своїм багаторічним досвідом? Адже до того, як з'явився модний термін «адресна допомога», ми займалися цим десятиліття. І якщо у ФРН бургомістр обирається там, де є 10 тисяч і більше населення, то в нас є райони в місті, у яких проживають від 200 до 400 тисяч людей. Очевидно, члени і робочої групи, і Конституційної комісії не мають певних знань або ведуть політичні ігри на користь певної групки людей. Інакше така самоврядна інституція, як районна Рада в місті, була б записана у відповідному розділі проекту нової Конституції України.

Євген ДЯЧЕНКО, голова Корольовської районної Ради Житомира. Мені, наприклад, незрозуміла позиція Президента України та його служб, які намагаються сконцентрувати всю владу в своїх руках. Невже незрозуміло, що з делегуванням повноважень делегують і відповідальність? А нині ситуація така: повноваження — одним, а відповідальність — нам.

Ренольд ДАВИДОВ, Фонд розвитку місцевого самоврядування при Президенті України. Якщо нас хвилює доля місцевого самоврядування, то саме з цього треба виходити. Коли ж консервувати ці органи як органи державної влади, то ми повернемося до принципу бюрократичного централізму. Тоді не сприйматиметься інститут президентства, ринок, демократичні перетворення. Ми вже це пройшли і, напевне, досить.

Поставимо питання дещо інакше. Статус районних у місті Рад має бути відображений у законі, а не в Конституції. Навіщо все тягнути в Основний Закон?

Валерій АСАДЧЕВ. Ми не вимагаємо, щоб Конституція регламентувала роботу наших Рад. Всього-навсього слід додати до числа органів самоврядування, які перелічуються у відповідному розділі її проекту, лише три слова: районна Рада в місті. Бо якщо цього не буде зроблено, жодні закони, хартії, статути міст не зможуть створити цю ланку, бо вона буде антиконституційна. Водночас і вітчизняний, і світовий досвід засвідчує доцільність поділу великих міст на райони. Адже ми знімаємо тепер багато дріб'язкових (і не лише) справ з голів міських Рад. Уявіть собі, що мерові довелося б приймати 300 відвідувачів на день. Коли б він зміг тоді працювати над розв'язанням стратегічних проблем міста? А ми на місцях вирішуємо чимало питань, гасимо конфлікти, які обов'язково, за відсутності районів у місті, вихлюпнуться на вищий рівень.

Віталій СКУПИНСЬКИЙ, голова Ленінської районної Ради Луганська. Дуже шкода, що фонд, який мав би сприяти розвитку самоврядування в Україні, робить усе навпаки. Судячи з виступу його представника (до речі, ми вперше почули, що при Президентові існує такий фонд), там за деревом не бачать лісу. І спроба вивести з структури місцевого самоврядування райони у містах, не що інше, як ще один експеримент над двома десятками мільйонів людей України. Подібне вже було у Москві, де знову хочуть повернутися до попереднього поділу міста. А якщо у нас не вміють думати, то хоча б навчилися робити висновки з чужих помилок...

Дискусія навколо питання роботи самоврядних структур тривала півтори години. Її учасники були спільні в єдиному — районні у місті Ради мають бути включені до тих, за якими Конституція визнає право органів самоврядування. Щодо регламентації роботи, то це має визначатися відповідними законами, у розробці яких керівники районних у місті Рад готові взяти участь.

Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ,
Василь ТУГЛУК.

У фракціях і групах Верховної Ради України

Нікого не влаштовує, а ухвалювати треба

Напередодні ухвалення в другому читанні Закону «Про Державний бюджет України на 1996 рік» і затвердження виконання бюджету за 1994 рік група «Єдність» на своєму засіданні констатувала: необхідно нарешті встановити відповідальність за невиконання цього найголовнішого соціально-економічного, фінансового документа.

— Ми втрачаємо стільки часу, — каже координатор групи Віктор Меркушов, — на укладання, обговорення, внесення поправок, зрештою, боротьбу за ту чи іншу статтю цього документа, ухвалюємо його. І що ж? Аналізуючи виконання бюджету в 1993-му, 94-му роках, доходимо висновку: люди, котрі займають дуже високі посади в державі, нехтують законом про бюджет. Це найстрашніша перешкода на шляху до виходу з кризового стану. І водночас — кардинальне питання, котре слід розв'язати.

Зрозуміло, що за умов дефіциту бюджету, нестійкої економіки можуть виникати моменти, коли потрібно «перекинути» кошти з однієї статті видатків в іншу. Але все ж таки це має бути виняток. А нині, судячи з того, як виконують видаткові статті бюджету, право перерозподілу бюджетних коштів віддано на відкуп чиновника. І ніхто не збирається дотримуватися норми закону про бюджет.

А яку відповідальність несуть ті, хто не виконує доходну частину бюджету? Ось приклад. Нині триває виплата шахтарям заборгованості у зарплаті. Це не борг бюджету перед шахтарями, а борг підприємств, котрі були споживачами продукції шахтарів. Нині йдуть виплати з так званого стабілізаційного фонду. Це ст.37 бюджету. На нинішній рік він передбачає 108 трильйонів карбованців. За січень, як мені відомо, надійшло тільки 600 мільярдів. Причому цю статтю було введено ще у квітні минулого року, але її не виконували протягом року. Лише після відповідного указу Президента — почали. Але я, скажімо, переконаний, що це дута цифра, повірте, її не буде виконано в повному обсязі. А шахтарям віддають нині реальні гроші. Звідки вони з'являться?

— З верстата?

— Думаю, що до верстата справа не дійде, бо це занадто серйозний крок. Скоріше вони ляжуть на дефіцит бюджету. Тому говорити про якусь найменшу впевненість, у тому, що його буде виконано, не випадає. Але принаймні планувати потрібно, бюджет коригуватиметься, нехай не щомісяця, але все ж таки буде, у зв'язку з нестабільністю становища.

На думку групи «Єдність», закон про бюджет нинішнього року слід якомога швидше ухвалювати, хоча він нікого не задовольняє. Ухвалювати — бо неможливо працювати без бюджету, а не задовольняє, бо зрозуміло: дуже важко встановити дефіцит бюджету в рамках 6,3 відсотка. Хоча це — найоптимальніша цифра, за умови дотримання якої держава без економічних катаклізмів може подолати цей дефіцит, не вдаючись до емісії. Втім, не задовольняє бюджет не лише через те, що в ньому значно скорочено видатки, а й передусім через те, що розподілено їх непропорційно між регіонами і між центром та регіонами.

— На наш погляд, — веде далі Віктор Меркушов, — не зовсім справедливо підійшли до трьох областей — Дніпропетровської, Львівської та Харківської. Скажімо, ввели до видаткової частини на соціальну сферу дотацію держави на оплату населенням газу. І якщо перерахувати на душу населення, то ці області нібито одержують найбільше коштів на соціальну сферу. А насправді, якщо відняти дотації на газ, з'ясується: виділено зовсім мало коштів. До другого читання, звичайно, всі ми намагатимемося виправити деякі перекоси, ще попрацювати з Комісією з питань бюджету. І документ слід ухвалювати. Така позиція нашої групи.

Вікторія СВІТЛАНОВА.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін і доповнень до Кодексу про шлюб та сім'ю України

Верховна Рада України **постановляє:**

Внести до Кодексу про шлюб та сім'ю України (Відомості Верховної Ради УРСР, 1969 р., №.26, ст.204; 1971р., №.20, ст.141; 1980р., №.38, ст.754; 1985р., №.11, ст.206; 1987р., №.8, ст.149; 1991р., №.9, ст.89; Відомості Верховної Ради України, 1992р., №.36, ст.528) такі зміни і доповнення:

1. Частину першу статті 33 викласти в такій редакції:

«Розмір аліментів, що стягуються на користь одного з подружжя, який є непрацездатним і потребує матеріальної допомоги, визначається судом у частковому відношенні до заробітку (доходу), включаючи вартість натуральних видач, з урахуванням матеріального і сімейного становища обох сторін, а також можливості одержання утримання від дітей. При цьому можливість одержання утримання від дітей для одного з подружжя, який є непрацездатним і потребує матеріальної допомоги, не звільняє другого з подружжя від сплати аліментів».

2. У частині першій статті 82 слова «але не менше 25 процентів мінімальної заробітної плати на місяць» замінити словами «але не менше 1/2 неоподатковуваного мінімуму доходів громадян».

3. У статті 89:

назву статті після слів «розмір аліментів на» доповнити словом «непрацездатних»;

у частині першій слова «в твердій грошовій сумі» замінити словами «у частковому відношенні до заробітку (доходу)»;

частину другу доповнити словами «і не може бути меншим 1/2 неоподатковуваного мінімуму доходу громадян на кожну дитину».

4. У статті 90:

у частині першій слова «у твердій грошовій сумі» замінити словами «у частковому відношенні до заробітку (доходу)»;

частину другу доповнити реченням такого змісту: «При цьому сукупний розмір аліментів, що підлягають стягненню з повнолітніх дітей, не може бути меншим 1/2 неоподатковуваного мінімуму доходу громадян».

5. У частині п'ятій статті 92 слова «50 процентів» замінити словом «половину».

6. У частині першій статті 97 слова «в твердій грошовій сумі» замінити словами «у частковому відношенні до заробітку (доходу)».

7. Статтю 101 викласти в такій редакції:

«Стаття 101. Поняття усиновлення (удочеріння)

Усиновлення (удочеріння) є оформлене спеціальним юридичним актом прийняття в сім'ю неповнолітньої дитини на правах сина чи дочки».

8. Доповнити Кодекс статтею 101^{1} такого змісту:

«Стаття 101^{1}. Особи, які можуть бути усиновлені

Усиновлення допускається щодо дітей та виключно в їх інтересах.

Діти, від яких відмовилися батьки в пологовому будинку, можуть бути усиновлені за наявності письмової згоди батьків на усиновлення після досягнення ними двомісячного віку».

9. Статтю 102 викласти в такій редакції:

«Стаття 102. Органи, що приймають рішення про усиновлення

Усиновлення дітей провадиться за заявою особи, яка бажає усиновити дитину, у судовому порядку.

Присутність усиновителів при прийнятті рішення про усиновлення є обов'язковою».

10. Доповнити Кодекс статтями 102^{1}, 102^{2}, 102^{3} такого змісту:

«Стаття 102^{1}. Централізований облік дітей-сиріт і дітей, які залишилися без опіки (піклування) батьків

Керівники закладів, у яких перебувають, утримуються або виховуються діти, зобов'язані в тижневий термін з дня, коли їм стало відомо, що дитина залишилася без піклування батьків, повідомити про це відділи і управління районних, районних у містах Києві і Севастополі державних адміністрацій, виконавчих комітетів міських чи районних у містах Рад, на які покладається безпосереднє ведення справ по опіці і піклуванню.

Відділи і управління районних, районних у містах Києві і Севастополі державних адміністрацій, виконавчих комітетів міських чи районних у містах Рад, на які покладається безпосереднє ведення справ по опіці і піклуванню, у місячний термін з дня надходження інформації щодо зазначених дітей та в разі неможливості їх усиновлення, передачі під опіку (піклування) чи на виховання в сім'ї громадян України надсилають дані про них до Уряду Автономної Республіки Крим, обласних, Київської і Севастопольської міських державних адміністрацій.

Уряд Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації у місячний термін з дня надходження інформації та в разі неможливості усиновлення дітей, передачі їх під опіку (піклування) чи на виховання в сім'ї громадян України на території даної чи будь-якої іншої області України зобов'язані передати цю інформацію до Центру по усиновленню дітей при Міністерстві освіти України для централізованого обліку.

За невиконання вимог, передбачених частинами першою, другою і третьою цієї статті, надання недостовірних даних, а також за дії, пов'язані з приховуванням дитини від усиновлення, передачі під опіку (піклування) чи на виховання в сім'ї громадян України, керівники закладів, в яких перебувають, утримуються або виховуються діти, посадові особи відповідних органів державної виконавчої влади Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя та органів місцевого самоврядування несуть відповідальність згідно з чинним законодавством України.

Стаття 102^{2}. Облік дітей, які можуть бути усиновлені, і облік осіб, які бажають усиновити дитину

Облік дітей, які можуть бути усиновлені, а також облік осіб, які бажають усиновити дитину, ведеться відділами і управліннями районних, районних у містах Києві і Севастополі державних адміністрацій, виконавчих комітетів міських, районних у містах Рад, на які покладається безпосереднє ведення справ по опіці і піклуванню, Міністерством освіти Автономної Республіки Крим, управліннями освіти обласних, Київської і Севастопольської міських державних адміністрацій, а також Центром по усиновленню дітей при Міністерстві освіти України в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Облік іноземних громадян, які бажають усиновити дітей, ведеться виключно Центром по усиновленню дітей при Міністерстві освіти України.

Стаття 102^{3}. Недопустимість посередницької комерційної діяльності щодо усиновлення дітей

Посередницька комерційна діяльність щодо усиновлення дітей, передачі їх під опіку(піклування) чи на виховання в сім'ї громадян України або громадян інших держав забороняється».

11. Статтю 103 викласти в такій редакції:

«Стаття 103. Усиновителі

Усиновителем може бути кожний повнолітній дієздатний громадянин. Між усиновителем і усиновленою дитиною повинна бути різниця у віці не менше 15 років. За наявності поважних причин цю різницю може бути скорочено під час розгляду заяви про усиновлення. У разі усиновлення дітей родичами різниця у віці між усиновителями і усиновленими до уваги не береться.

Не можуть бути усиновителями:

1) особи, позбавлені батьківських прав;

2) особи, які подали завідомо неправдиві документи щодо усиновлення;

3) особи, які бажають оформити усиновлення з метою отримання матеріальної чи іншої вигоди;

4) особи, які були усиновителями, якщо з їх вини усиновлення було скасовано або визнано недійсним;

5) особи, які перебувають на обліку у психоневрологічних та наркологічних диспансерах або лікуються у зазначених установах;

6) особи, які на час усиновлення не мають постійного заробітку або інших установлених законом видів доходу».

12. Доповнити Кодекс статтею 103^{1} такого змісту:

«Стаття 103^{1}. Особи, які мають переважне право на усиновлення

За наявності кількох осіб, які бажають усиновити одну й ту ж дитину, переважне право надається:

1) родичам незалежно від місця їх проживання;

2) громадянам України;

3) особам, в сім'ї яких проживає дитина, яка усиновлюється;

4) особам, які усиновлюють двох або більше дітей (сестер, братів), не розриваючи родинних зв'язків».

13. Статті 105 і 106 викласти в такій редакції:

«Стаття 105. Згода батьків на усиновлення їх дітей

Для усиновлення дитини необхідна письмова згода батьків. Згода батьків повинна бути свідомою, непримусовою, без отримання будь-якої винагороди, засвідчена державним нотаріусом або адміністрацією державного дитячого закладу, в якому перебуває, утримується чи виховується дитина.

Батьки можуть дати згоду на усиновлення лише після народження дитини.

Стаття 106. Усиновлення без згоди батьків

Усиновлення може бути проведено без згоди батьків, якщо:

1) батьки невідомі;

2) батьків позбавлено батьківських прав;

3) батьків визнано недієздатними або безвісно відсутніми;

4) батьки понад 6 місяців не проживають разом з дитиною і без поважних причин не беруть участі в її вихованні та утриманні, не виявляють щодо дитини батьківської уваги і турботи».

14. Частину першу статті 110 після слова «необхідна» доповнити словами «засвідчена державним нотаріусом».

15. У статті 111:

частину першу після слів «про усиновлення» доповнити словами «громадянами України, а також іноземними громадянами, які перебувають у шлюбі з громадянами України»;

доповнити статтю частиною другою такого змісту:

«Заява про усиновлення дітей-сиріт, які проживають на території України, іноземними громадянами подається до Центру по усиновленню дітей при Міністерстві освіти України».

16. Статтю 112 доповнити частиною п'ятою такого змісту:

«Таємниця усиновлення не поширюється на випадки усиновлення дітей іноземними громадянами».

17. Статтю 113 викласти в такій редакції:

«Усиновлення виникає з часу набрання чинності рішенням суду про усиновлення».

18. Доповнити Кодекс статтею 113^{1} такого змісту:

«Стаття 113^{1}. Порядок передачі дітей на усиновлення та здійснення контролю за умовами їх проживання і виховання

Порядок передачі дітей на усиновлення, а також здійснення контролю за умовами їх проживання і виховання в сім'ях усиновителів встановлюється Кабінетом Міністрів України».

19. У статті 124

назву статті викласти в такій редакції:

«Стаття 124. Скасування, усиновлення після досягнення усиновленим повноліття»;

доповнити статтю частиною другою такого змісту:

«Скасування усиновлення після досягнення усиновленим повноліття не допускається, якщо діяння усиновленого (усиновителя) загрожують життю або здоров'ю усиновителя (усиновленого), другому з подружжя або їх дітям».

20. У статті 199:

у назві статті друге речення виключити;

у частинах першій і другій слова «Міністерства освіти України» замінити словами «Центру по усиновленню дітей при Міністерстві освіти України»;

частини третю і четверту виключити.

21. Доповнити Кодекс статтями 199^{1}, 199^{2}, 199^{3}, 199^{4}, 199^{5} такого змісту: «Стаття 199^{1}. Усиновлення дітей, які є громадянами України, іноземними громадянами на території України

Усиновлення дітей, які є громадянами України, іноземними громадянами на території України провадиться відповідно до глави 14 цього Кодексу у випадках, коли були вичерпані всі можливості щодо усиновлення, взяття під опіку (піклування) чи на виховання цих дітей в сім'ї громадян України та коли діти перебувають на обліку в Центрі по усиновленню дітей при Міністерстві освіти України не менше одного року з дня взяття їх на облік. У разі, коли іноземні громадяни перебувають у родинних стосунках з дітьми або у випадках захворювання дитини на хворобу, передбачену переліком, затвердженим Міністерством охорони здоров'я України, усиновлення провадиться без додержання строків перебування на централізованому обліку дітей. Усиновлення дітей, які є громадянами України, іноземними громадянами на території України дозволяється за умови одержання дозволу Центру по усиновленню дітей при Міністерстві освіти України.

Діти, які є громадянами України, можуть бути усиновлені громадянами інших держав у випадках, коли відповідно до законодавства держави усиновителя їм будуть забезпечені всі права в обсязі, не меншому ніж передбачено законодавством України, а також коли їм будуть забезпечені гарантії і норми, встановлені щодо усиновлення законами країни усиновителя.

За усиновленими дітьми зберігається громадянство України до досягнення ними 18-річного віку.

Стаття 199^{2}. Усиновлення дітей іноземними громадянами, які перебувають у шлюбі з громадянами України на території України

Усиновлення дітей іноземними громадянами, які перебувають у шлюбі з громадянами України на території України, провадиться відповідно до глави 14 цього Кодексу в порядку, передбаченому для громадян України.

Стаття 199^{3}. Усиновлення дітей які є іноземними громадянами а особами без громадянства, на території України громадянами інших держав

Усиновлення дітей-сиріт і дітей, які залишилися без опіки (піклування) батьків і які є іноземними громадянами або особами без громадянства, на території України громадянами інших держав провадиться відповідно до законодавства України, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України.

Стаття 199^{4}. Переважне право серед інших іноземних громадян на усиновлення дітей

Переважне право серед інших іноземних громадян на усиновлення дітей, які є громадянами України і проживають на території України, мають іноземні громадяни країн, які уклали міжнародні договори з Україною про усиновлення дітей-сиріт. Укладання договорів провадиться відповідно до положень Конвенції ООН про права дитини та законодавства України.

Стаття 199^{5}. Нагляд за станом утримання та виховання дітей, усиновлених іноземними громадянами

Нагляд за межами України за станом утримання та виховання дітей, усиновлених іноземними громадянами, здійснюється за дорученням Міністерства закордонних справ України відповідною консульською установою, в якій діти перебувають на обліку до досягнення ними 18-річного віку, в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України».

Президент України
Л.КУЧМА.

м.Київ,
30 січня 1996 року.

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про порядок введення в дію Закону України «Про внесення змін і доповнень до Кодексу про шлюб та сім'ю України»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Закон України «Про внесення змін і доповнень до Кодексу про шлюб та сім'ю України» ввести в дію з 1 квітня 1996 року.

2. Встановити, що до приведення законодавства України у відповідність із Законом України «Про внесення змін і доповнень до Кодексу про шлюб та сім'ю України» чинні акти законодавства України застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Кабінету Міністрів України до 1 березня 1996 року:

— підготувати і подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законодавчих актів України у відповідність із Законом України «Про внесення змін і доповнень до Кодексу про шлюб та сім'ю України»;

— затвердити порядок передачі дітей на усиновлення та здійснення контролю за умовами їх проживання і виховання;

— створити при Міністерстві освіти України Центр по усиновленню дітей та затвердити положення про нього.

4. Генеральному прокурору України провести перевірку щодо додержання чинного законодавства України про усиновлення дітей-сиріт іноземними громадянами у 1990—1994 роках.

5. З метою контролю за додержанням законодавства щодо усиновлення дітей і у зв'язку з розслідуванням кримінальних справ, пов'язаних з усиновленням дітей громадянами іноземних держав у 1990—1994 роках, надати постійній Комісії Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин права спеціальної слідчої комісії.

Голова Верховної Ради України
О.МОРОЗ.

м.Київ,
30 січня 1996 року.

І ВІЧНЕ ПИТАННЯ: КОМУ ЦЕ ВИГІДНО?

У даному разі — у чиїх інтересах паплюжити видатного вченого

ОБРАЖАТИ й безпідставно звинувачувати відомих вчених стало ледь не модою у деяких мас-медіа. Причому, чим чоловік у науці відоміший і корисніший, тим «сміливіша» критика. Певно, це дає авторам тих опусів особливе задоволення. Чимало такого чтива ми проковтнули й махнули рукою: ну що зробиш, не вставиш же авторові свої думки. Але й терпінню є межа. Публікація 8 лютого у газеті «Вечірній Київ» статті «Превентивні вибори. Як клан О. Созінова «приватизував» аграрну науку України» таки змусила висловитись.

Ми далекі від думки, що президенту Академії аграрних наук України О.О.Созінову не притаманні вади і помилки, і не хочемо виступати його апологетами. Ми знаємо його вже багато років, нерідко спілкуємося на наукових зібраннях, дискутуємо з наукових проблем, сперечаємося, закидаємо йому недостатню рішучість, особливо щодо наведення порядку в аграрній академії, позбавлення її від навколонаукового «баласту», який накопичився і в апараті Президії, і в інститутах, і в самій академії. Ми переконані, що саме з цього «наукового баласту» і формуються ганебні сили, що паплюжать і академію, і її президента.

Попри логіку, правду і совість автор статті стверджує, що з приходом до керівництва академіка О.О.Созінова відбувся повний розвал ключових напрямків розвитку сільськогосподарської науки, що він винен у тому, що в універмазі «Україна» домінують імпортні продукти. А далі в такому ж тоні звинувачення в усіх можливих і неможливих гріхах. У читачів цілеспрямовано формується враження, що на чолі Української академії аграрних наук стоїть прихований лисенківець, людина без честі і совісті, яка нічого доброго не зробила для української науки, а тільки руйнує її всіма доступними методами. Одним словом, паплюжачи О.О.Созінова, автор, який нічого спільного не має з аграрною наукою, взяв за основу «метод», заснований на приказці: на городі бузина, а в Києві — дядько.

А тепер — наша точка зору. О.О.Созінов — відомий вчений-генетик і селекціонер, учень видатного селекціонера П.Х.Гаркавого. Відкритий ним принцип використання алельних варіантів кластерів споріднених генів як генетичних маркерів дозволив теоретично обгрунтувати, а потім і широко застосувати на практиці використання молекулярно-генетичних маркерів у генетиці, селекції, насінництві і вивченні еволюції злаків. Особливо важливим було відкриття існування стійких міжлокусних асоціацій генів, відповідальних за формування господарсько-цінних кількісних ознак.

Це напрямок, розробка якого була розпочата О.О.Созіновим ще наприкінці 60-х років, отримав міжнародне визнання. На його піонерські роботи посилаються у багатьох наукових публікаціях в Україні, в ближньому і дальньому зарубіжжі. Крім того, за його безпосередньої участі створено сорти озимої пшениці, ячменю, люцерни, які набули розповсюдження в Україні і за її межами.

Під його керівництвом Всесоюзний селекційно-генетичний інститут, колишній форпост «лисенківщини», в 70-ті роки перетворився на міжнародно визнаний центр сучасної генетики і селекції рослин. В ньому було збудовано фітотрон, теплиці, лабораторні корпуси. А головне — було сформовано колектив молодих прогресивних учених. Сорти цього інституту сьогодні займають основні площі пшениці, ячменю, інших культур в Україні.

Про значний внесок О.О.Созінова у розвиток української науки свідчить, зокрема, його обрання в 1978 році дійсним членом Академії наук України, ВАСГНІЛ, а потім і членом іноземних академій.

З 1982 до 1987 рік він очолював інститут загальної генетики АН СРСР, якому з його ініціативи було присвоєно ім'я М.І.Вавілова. Ним у 1979 році в цьому інституті було засновано лабораторію біохімічної генетики, яка об'єднала великий загін молодих учених. Частина з них працює тепер в Україні. Багато років він був президентом Українського товариства генетиків і селекціонерів.

Нас дивує і обурює звинувачення О.О.Созінова в розвалі УААН, яка в 1990 році стала першою в СРСР незалежною сільськогосподарською академією. Головним її засновником був О.О.Созінов. Ми маємо всі підстави стверджувати, що сільськогосподарська наука України дуже виграла від того, що на чолі академії став відомий вчений, відданий справі розбудови української аграрної науки.

У 1993 році він заснував інститут агроекології і біотехнології, в якому активно розгорнулися дослідження, що мають важливе значення для сучасності й майбутнього.

О.О.Созінова знають і цінують видатні вчені США, Європи і Азії. Серед них Джонсон, Топель, Томпсон і інші. Він — головний редактор журналу «Цитологія і генетика», який перекладається у США, «Вісник аграрної науки», а також член редколегії деяких закордонних журналів.

Тепер щодо останніх виборів президента Української академії аграрних наук. Найавторитетніші вчені УААН підтверджують, що вони відбулися за ініціативи не О.О.Созінова, а ряду членів академії в повній відповідності з статутом. Голосування було таємним. Час на обдумування і обговорення у членів академії був. Результати відомі: 107 — за і 5 — проти.

Ми мали численні зустрічі з О.О.Созіновим на наукових конференціях, на загальних зборах НАН України і УААН, чули його наукові і звітні доповіді та виступи. Перед нами блискучий, по-справжньому видатний учений сучасності, який зробив величезний внесок у розвиток генетики і всієї аграрної науки України. Він володіє різнобічними знаннями, вражає ерудицією, неабиякою працездатністю. Він щедро і по-доброму ділиться своїми знаннями, ідеями, досвідом зі своїми учнями і колегами. У важкі роки кризи в Україні він усе робить, щоб здолати численні труднощі, зберегти аграрну науку, пропагує її досягнення, запозичує досвід учених багатьох зарубіжних країн. Біологи НАН України глибоко шанують і високо цінують свого колегу, бо йому не байдужа доля України та її науки.

Тому ми з обуренням прочитали згадану статтю у «Вечірньому Києві» і звертаємося до редколегії цієї та інших газет із закликом дбайливіше і з належною повагою ставитися до кожного вченого. Справедлива критика — річ корисна. Але неправда — річ страшна. Нам усім зараз скрутно й невесело. Тим важче переносити незаслужені моральні образи, від яких і руки опускаються. Кому це на користь? Кому вигідно розвалювати в Україні все, що здатне ще працювати? Кому вигідно друкувати вигадки про людину науки, про людину взагалі, не поставивши їй самій хай і гострі запитання, не вислухавши її думку?

Тепер не прийнято ставати на захист своїх колег. Стає традицією байдужість до долі інших. Ми вирішили порушити цю традицію і сказати добре слово про свого колегу, товариша і співробітника.

Академіки НАН України:
Костянтин СИТНИК,
Юрій ШЕЛЯГ-СОСОНКО,
Володимир МОРГУН,
Юрій ГЛЕБА,
Валерій СМИРНОВ.

Про нові заходи щодо соціального захисту ветеранів війни в Україні

ВЕРХОВНА Рада України 22 грудня 1995 року прийняла Закон «Про внесення змін і доповнень до Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту».

Ветерани війни, та й не лише вони, давно чекали на цей закон. Про його основні положення ми попросили розповісти ветерана війни, генерал-майора юстиції у відставці, члена президії Київської організації ветеранів війни Бориса ЦАЛЛАГОВА.

***

Відразу наголосимо, що новий закон не лише зберіг попередні пільги ветеранів, а й розширив їх. У статті 1 закону сказано: «Права і пільги для ветеранів війни і членів їх сімей, встановлені раніше законодавством колишнього Союзу РСР, не можуть бути скасовані без їх рівноцінної заміни.

Нормативні акти органів державної влади і органів місцевого самоврядування, які обмежують права і пільги ветеранів війни, передбачені цим законом, є недійсними».

Нову редакцію отримали статті 6, 7, 9, 10 і 11 Закону «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», відповідно до яких розширено коло осіб, визнаних учасниками бойових дій, інвалідами війни, учасниками війни, а також перелік осіб, на яких поширюється дія зазначеного закону.

Деякі зміни внесено до статті 12 Закону «Пільги учасникам бойових дій». Назву статті доповнено словами «та особам, які прирівняні до них». Пункт 5, про плату за користування комунальними послугами (газом, електроенергією тощо), доповнено словами «у межах середніх норм споживання, а для сімей, які складаються тільки з непрацездатних осіб, за користування газом знижка — у подвійному розмірі середніх норм споживання (надання) на займану площу або садибу».

Аналогічні доповнення внесено до статті 13 (пільги інвалідам війни), статті 14 (пільги учасникам війни), статті 15 (пільги особам, на яких поширюється дія цього Закону) із збереженням попередніх розмірів знижки плати всім зазначеним категоріям ветеранів.

Пункт 8 статті 12 Закону «Користування при виході на пенсію або зміні місця роботи поліклініками та шпиталями, до яких вони були прикріплені за попереднім місцем роботи» доповнено висловом : «(незалежно від часу виходу на пенсію)».

Роз'яснено пункт 18: звільнення від сплати податку на добавлену вартість власників транспортних засобів — «не більш як одного транспортного засобу».

Внесено й інші істотні зміни. Наприклад, якщо до грудня 1995 року пенсії учасникам бойових дій підвищували в розмірі однієї мінімальної пенсії за віком, то нині — у розмірі 150 відсотків.

Раніше пенсії підвищували: інвалідам I і II груп — у розмірі трьох мінімальних пенсій за віком, III — півтори мінімальної пенсії за віком. Нині, відповідно, інвалідам I групи — в розмірі 400 відсотків мінімальної пенсії за віком, II групи — 350, а III — 200 відсотків (ч. 3 ст. 13).

Нову редакцію отримала частина 3 статті 14 Закону: «Учасникам війни, нагородженим орденами й медалями колишнього Союзу РСР за самовіддану працю і бездоганну військову службу в тилу в роки Великої Вітчизняної війни, пенсії підвищуються на 75 відсотків мінімальної пенсії за віком, іншим учасникам війни — на 50 відсотків мінімальної пенсії за віком».

Особам, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною, надбавки до пенсій раніше передбачалися в розмірі 200 відсотків мінімальної пенсії за віком, а тепер — 250 відсотків (п. 1 ст. 16 закону).

Пункт 21 статті 13 Закону від 22 жовтня 1993 р. «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» доповнено новим положенням, у якому сказано, що інвалідам війни та особам, які супроводжують у поїздках інвалідів I групи (не більше одного супровідника), надається право користування міжміським транспортом зазначених видів у період з 1 жовтня по 15 травня з 50-відсотковою знижкою вартості проїзду без обмеження кількості поїздок.

З урахуванням пропозицій організацій ветеранів іншу редакцію отримала також стаття 20 Закону: «об'єднання ветеранів війни в межах своїх повноважень сприяють виробленню рішень органами законодавчої та виконавчої влади, представляють і захищають законні інтереси своїх членів у державних органах і громадських організаціях, здійснюють інші повноваження, передбачені законодавством України про об'єднання громадян.

Органи державної виконавчої влади, місцеві органи виконавчої влади і самоврядування, уряд Автономної Республіки Крим у межах своєї компетенції надають ветеранським організаціям фінансову підтримку, надають кредити з коштів відповідних бюджетів, а також безплатно надають будинки, приміщення, обладнання та інше майно, потрібне для здійснення їхніх статутних завдань. Ветеранські організації звільняються від плати за користування комунальними послугами в межах середніх норм споживання (надання), телефоном у приміщеннях і будинках, які вони займають.

Підприємства ветеранів війни, на яких не менше 60 відсотків від середньоспискової кількості працюючих становлять учасники бойових дій та учасники війни, звільняються від сплати податку на прибуток».

Важливим для ветеранів війни є й заключний абзац закону від 22 грудня 1995 р.: «Ветерани війни та особи, на які поширюється дія цього Закону, звільняються від плати за оформлення документів, юридичні консультації, а також від судових витрат, пов'язаних з розглядом питань щодо їх соціального захисту».

Докладно зі змінами та доповненнями можна ознайомитися у газетах «Голос України» від 12 січня 1996 та «Урядовий кур'єр» від 11 січня 1996 року.

Люди — основний капітал банку

МИНУЛОГО РОКУ Європейський банк реконструкції і розвитку нагородив почесною відзнакою один з українських банків — «Укрінбанк». На тлі розмов про смерть української фінансової системи та на тлі невигаданих прикрощів, які торік спіткали кілька провідних банків нашої держави, відзнака світової фінансової організації — явище, варте уваги.

Якщо зазирнути в історію, то це справді найперший банк, створений на «капіталістичній основі» ще в УРСР. У грудні 1989-го група банкірів-професіоналів, представників перших орендних та кооперативних підприємств провела установчі збори акціонерів. На початку 1990 року Національний банк зареєстрував новий банк із статутним капіталом «аж»... п'ять тисяч карбованців. Багатьом тоді спроба створити комерційний банк у тоталітарному суспільстві здавалася авантюрою. Утім, уже через кілька місяців в Україні з'явилося ще кілька недержавних банків: «Відродження», «Будбанк», «Лісбанк». Розвивалися кооперативи, орендні підприємства — їм потрібні були фінансові заклади, які працювали б на принципово новій основі: коли і банк, і клієнт співробітничають як рівноправні партнери.

Згодом в Україні з'явилося понад 200 комерційних банків. Лідерство серед них кілька років поспіль утримували «Укрінбанк», «Градобанк», «Відродження» та «Інко».

Минулий рік для багатьох банків став своєрідним рубіконом, який перейти змогли далеко не всі. Так у четвірці лідерів залишилося двоє. Саме про особливості розвитку банківської системи й почалася наша розмова з головою правління «Укрінбанку» Ярославом СОЛТИСОМ.

— Ярославе Федоровичу, до минулого року вважалося, що банківська справа — одна з найбільш доходних серед легальних видів бізнесу. І раптом серія банкрутств, проблеми в найбільших і, як стверджували рекламні проспекти, «найкращих» банках. Що сталося?

— З точки зору фахівців, нічого несподіваного торік у банківській сфері не сталося. Мало того, події розгорталися за сценарієм, характерним для економік інших постсоціалістичних країн, які у своєму розвитку випереджають Україну: Чехії, Польщі, країн Прибалтики. Торік темпи інфляції та знецінення карбованця було затиснуто в певні рамки. Так, порівняно з доларом карбованець знецінився лише на 128 відсотків. Зовсім небагато, якщо врахувати різний рівень економік України та США. Сталося це завдяки тому, що Національний банк навчився регулювати, скільки грошей потрібно в системі. Крім того, депутати та уряд перестали підтримувати дармовими кредитами та невиправданими емісіями колгоспи, промисловість тощо.

Зміна фінансової політики загалом вимагала нової поведінки і від банків. Хто цього не передбачив, а продовжував сподіватися на емісійні вливання, той програв.

— Що означає «нова поведінка банків»?

— Не таємниця, що до минулого року політика більшості, в тому числі й нашого, комерційних банків була вкрай ризикова. Фактично будь-які збитки можна було перекрити за півроку. Всі підприємці брали гроші під будь-який процент — уже через півроку їхні борги знецінювалися.

Торік торгівля, залишаючись усе ще дуже привабливою для підприємництва, перестала давати підприємцям такий прибуток, за якого будь-яка процентна ставка за кредит його задовольняла. Почастішали банкрутства, банкіри почали шукати більш надійних клієнтів, кому можна було давати гроші з упевненістю в поверненні.

— Певна річ, усі процеси, характерні для банківської системи, не обминули й «Укрінбанк». Очевидно, і у вас були неповернені кредити?

— На жаль, так. Наприклад, усім відома історія з «Хелпом», який брав кредити, конвертував їх, і від цих махінацій постраждало чимало поважних банків. Ми також надавали кредит цій організації. Але — під заставу майна. В результаті там, де інші втратили, «Укрінбанк» ще й заробив.

Крім того, ми з самого початку діяльності намагалися віддавати перевагу солідним клієнтам: підприємствам, що виробляли продукцію, а не перепродували її. А позики надаємо в основному під заставу майна, як я вже сказав. І кредитування перестає бути єдиним джерелом прибутків. Ми надаємо широкий спектр банківських послуг: обслуговування клієнтів, купівля державних облігацій, валюти на біржі, надання дорожніх чеків тощо.

— А за яким принципом надаєте кредити?

— В основному це компетенція кредитної ради банку. Якщо на її розгляд запропоновано проект, в якому немає механізму повернення боргу або розрахунки не відповідають дійсності, кредит «Укрінбанк» не надасть.

— Навіть вашому особистому другові?

— Якщо мені особисто дуже захочеться надати кредит без застави клієнта, доведеться внести заставу самому: у межах мого паю в акціях «Укрінбанку» 2 мільярди купонів. Або — в межах майна, яким я володію, — моєї квартири.

— Як мені відомо, основна «команда», яка створювала банк, працює в тому самому складі?

— Я пишаюся, що основний капітал нашого банку — його люди. У нас оптимальна кількість працівників — 1400, які загалом обслуговують понад 16000 клієнтів. Значна частина наших клієнтів — більш як 4800 — є нашими акціонерами.

Для того, щоб розширити можливості банку, плануємо збільшити статутний капітал до 5 млн. екю. Але, як правило, більшість акцій нових емісій розходиться між «старими» акціонерами — це також свідчення довіри до нашого банку.

Взяла інтерв'ю Алла КОВТУН.

Чотирьох тисяч «зелених» у нас не знайшлося. Може «не знайтися» і власної квартири

«Все почалося з події, що сталася у лютому позаминулого року. Того дня група відвідувачів ресторану «Вінні-Пух», де мій чоловік Василь працював директором, нахабно поводилась, відмовилася платити, вимагала з чоловіка гроші. У стані сильного душевного хвилювання під час бійки чоловік, захищаючи себе, вдарив одного з вимагачів, його ж, вимагача, ножем. Потім Василь сам викликав «швидку допомогу» і поспішив додому, побоюючись за моє й діток життя.

Мій чоловік сам заявив про те, що сталося, до райуправління міліції Жовтневого району. Від потерпілого з приводу того, що трапилося, жодних заяв у справі не виявлено, окрім пояснювальної, де він вказує, що претензій до чоловіка не має. Невдовзі мене й чоловіка викликали до міліції і вимагали написання пояснювальних. Тим часом, раз у раз по телефону рекетири загрожували розправою нам і дітям у разі, якщо не заплатимо їм гроші. З роботи в ресторані чоловікові довелося звільнитися.

З цієї ситуації вміло й цинічно скористався один з засновників ресторану, назвемо його З. Він запропонував свою допомогу. Скориставшись з нашої юридичної безграмотності, пообіцяв уладнати цей конфлікт, пояснивши, що має у прокуратурі родичів і вони допоможуть позбутися рекетирів і виправдати мого чоловіка юридично, звичайно ж, не «за так», а за певну плату — 4 тисячі доларів США.

Що я мала робити в умовах постійного страху за дітей, чоловіка, адже вони для мене, як і для кожної людини, найдорожчі? Перебуваючи у такому стані, я припустилася помилки — необачно погодилась на це «благодіяння». Оскільки 4 тисяч доларів у нас не знайшлося, «благодійник» З. наполіг на тому, щоб з метою гарантування повернення витрачених ним коштів оформити фіктивний договір купівлі-продажу нашої кооперативної квартири, де ми з чоловіком-«чорнобильцем» і двома малолітніми синами мешкаємо з 1989 року. Довелося погодитись.

Звичайно ж, нічого поганого не підозрюючи, ми продовжували жити у своїй квартирі, справно сплачувати квартплату і очікувати, що конфлікт владнають. Не приховую, я чекала відповіді з прокуратури щодо закриття справи чоловіка... Тим часом цілком випадково дізнаюся, що з 23 червня 1994 року мою родину, під час мого перебування у відрядженні в одному з ялтинських спорттаборів, з нашої квартири... виписано. Як з'ясувалось, на підставі моєї фіктивної заяви і заяви чоловіка, яку він мусив написати під тиском нашого «благодійника», у чому зізнався мені згодом.

Користуючись цим договором купівлі-продажу, З. оформив квартиру спочатку на колишнього адміністратора ресторану «Вінні-Пух», а потім — на свою матір. Ми були шоковані, наш «благодійник» з компанією переконані в успішові справи, з боку міліції і прокуратури району — мертве мовчання.

Восени того самого року до нас приїздить родич З. — якийсь Н. (прізвище, ім'я й по батькові його нам відомі), який має відношення до правоохоронних органів, і вимагає 4 тисячі доларів обіцяні йому З., аргументуючи тим, що начебто без цих грошей прокуратура Жовтневого району не закриває порушену проти мого чоловіка справу. Ми, звичайно ж, платити також відмовились.

І тільки тоді я почала здогадуватися, що справу проти мого чоловіка могло бути порушено безпідставно, адже його дії під час бійки у ресторані слід кваліфікувати як самозахист в умовах загрози його здоров'ю й життю. Та чому в цьому не розібралися міліція, прокуратура? Невже вони зацікавлені в іншому?

Протягом тривалого часу ми намагалися мирним шляхом, полюдськи вирішити це питання з громадянином З. Чоловік неодноразово звертався до нього з вимогою повернути нашу квартиру, приносив гроші на переоформлення договорів. З. гроші брав, та гасити конфлікт не поспішав. Коли я дізналася, що він переоформив квартиру на свою матір, і переконалася, що повертати нам документи на квартиру він і не збирається, довелося звернутися з заявою на ім'я міністра внутрішніх справ України. В результаті було проведено серйозну перевірку, яка підтвердила мої здогади.

Отак я й моя сім'я стали жертвами аферистів, які напевне діяли «під дахом» правоохоронних органів. Як результат, ми й досі живемо у постійному побоюванні, що нас із нашої ж квартири будь-якої миті можуть викинути, як то кажуть, без суду і слідства. У махінаціях з виписною-пропискою на цій житлоплощі ніхто розбиратися не поспішає, поновити прописку ми не можемо.

Пишу до газети через те, що мене охопив відчай і я сподіваюсь привернути до нашого лиха увагу керівників МВС і Генпрокуратури і, звичайно ж, громадськості, адже в такій ситуації завтра може опинитися багато-хто. Допоможіть!

З повагою
Ірина АНТИПОВА,
вчителька Київської СШ № 152.

Від редакції. Ситуація, про яку повідала в редакції ця змучена молода жінка, на жаль, типова. Деякі газети для таких публікацій навіть завели рубрики на зразок «Уроки для простаків». Ще одна наївна людина, а точніше сім'я, обпеклася на власному юридичному невігластві і байдужості або, можливо, що страшніше, корумпованості правоохоронних структур, зокрема міліції. Редакція публікує цього листа з тим, щоб показати, що ще одна групка наших громадян, котра «скуштувала хліба» так званої комерції, зрозуміла істину: «круті», котрим створюється імідж справедливих і гречних, зовсім не такі, а часто ось так цинічно й примітивно «кидають» наївних. Отже, залишається надіятися на правоохоронні державні структури, які б недосконалі вони не були, надіятися на державу, котру чомусь не хочемо спільними зусиллями реформувати (а відтак і ті самі правоохоронні органи), та жити в ній по-людськи.

Що ж до цієї конкретної ситуації, то редакція бере під контроль її подальший розвиток. Особливо ставлення до неї міліції й прокуратури. 22 січня цього року заступник прокурора Жовтневого району Києва О. Манишев повідомив Ірині Антиповій (цитуємо): «Прокуратура розглянула вашу скаргу щодо неправомірних дій Заїки В.Н., який вимагає передачі квартири за борги. Вивчення кримінальної справи засвідчило, що слідство у справі проведено не в повному обсязі,не вживаються заходів щодо притягнення винних у скоєнні злочину до кримінальної відповідальності та не прийнято рішення відносно Заїки В.Н., тому прокуратурою району у справі надано вказівки».

Що ж далі — про це в наступному матеріалі на цю тему.

Підготував Анатолій БЕНЬ.

Спорт

За маршрутом Київ — Будапешт — Атланта

Отже, в Києві на найвищому рівні (про це можна говорити упевнено) відбувся другий міжнародний турнір з серії «Гран-прі» з вільної боротьби, присвячений видатним українським атлетам — чемпіонам і призерам Олімпійських ігор, світу, Європи, країни.

Яскравою була церемонія відкриття. Усе відповідало світовим стандартам. Серед почесних гостей — ціла команда міністрів, політиків, представників ділових кіл. І, звичайно, велика група «зірок» боротьби минулих років із різних країн. І серед них — патріарх української боротьби, «батько» багатьох уславлених чемпіонів Арам Ялтирян.

Вітаючи гостей і учасників, президент Асоціації боротьби України Борис Савлохов сказав: « Я дуже радий, що всі ви прибули до нашої столиці. Буде свято, буде боротьба найвищої якості. Зрозуміло, що найбільше переживатиму за українських борців. Ось побачите Україна обов'язково скаже вагоме слово в Атланті».

Що ж, тепер можна сказати, що борцівський фестиваль у столиці нашої держави видався на славу. На килимах у Палаці спорту суперечку вели борці з 16 країн світу: Узбекистану, Туреччини, Росії, Молдови, Латвії, Китаю, Великобританії, Азербайджану, Білорусі, Грузії, Киргизії, Литви, Польщі, США, Естонії та України.

У майже заповненому залі (такої кількості глядачів не збирають навіть турніри світового та європейського рівня) відбувалися і попередні, і завершальні поєдинки.

Шестеро наших земляків боролися за найвищі нагороди. Четверо з них вибороли першість. Щоправда, фінал у ваговій категорії 52 кг був український. Володимир Тогузов переміг товариша по команді Тамаза Кулашвілі. Золото виборов Віктор Ефтені (48 кг), який упевнено здолав росіянина Сербигешева. У блискучому стилі провів свій поєдинок рудочубий Заза Зазіров (68 кг). У нього перемога над Аллахвердієвим (Азербайд- жан). Чудово боролися і перемогли Алан Мзоков (74 кг) та Саїд Муртазалієв (90 кг). Вони виграли відповідно в узбека Катіновасова та американця Ванарсдела.

Назвемо переможців і в інших вагових категоріях: 57 кг — Аріф Абдулаєв (Азербайджан); 62 кг — Олег Гоголь (Білорусь); 82 кг — Рустам Келехсаєв (Росія); 100 кг — Ельдар Куртанідзе (Грузія). У суперважкій категорії олімпійський чемпіон з Росії Лері Хабелов, якого тренує наш Борис Савлохов, здолав опір американця Томаса Еріксона і був відзначений призом найкращому борцеві турніру.

— Мета цього турніру, який відбувається у досить складний час, — сказав один з наставників національної збірної України Руслан Савлохов, — пропаганда молодої незалежної України. Адже наші найсильніші борці своїми яскравими перемогами на міжнародній арені сприяють її становленню. У Києві ми мали чудову нагоду переглянути кандидатів до національної команди, яка вже незабаром, у березні, змагатиметься в будапештському чемпіонаті Європи. Тим з наших, хто посяде місця у вісімках найсильніших, і дістануться путівки до олімпійської Атланти.

А вінчав свято бал чемпіонів у нічному клубі «Чикаго». Було багато дружнього спілкування, красивих тостів і чудова концертна програма театру народного артиста України Яна Табачника.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знімку: нагороди вручає Борис Савлохов.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

***

Хокей. Чемпіонат МХЛ. «Сокіл» (Київ) — ЦСК ВПС (Самара) — 5:3 (1:2, 4:1, 0:0). 0:1 Шуміхін, 4, 0:2 Алексеєв, 10, 1:2 Бобровников, 18, 2:2 Куценко, 24, 3:2 Земченко, 30 (буліт), 4:2 Підгурський, 31, 4:3 Наумченко, 32, 5:3 Гончаренко, 38.

«Масляна, масляна, яка ти мала, — якби ж тебе сім неділь, а посту — одна!»

— приказували колись наші предки, наминаючи за обидві щоки гречані млинці та закушуючи холодцем із свинячих ніжок. Неділя гастрономічного демократизму минала швидко, і кожен намагався прожити її так, щоб не було потім гірко пісними весняними вечорами...

Чернігівці цього дня за звичаєм відвідали кума та куму й почастували одне одного варениками з сиром. Два дні тривали народні гуляння — саме стільки Центральний парк культури та відпочинку перебував в облозі веселої компанії Мельника, Баби-млинця, П'ятниці, Ведмедя та інших «масляних» персонажів.

Столиця теж відсвяткувала масляну масштабно — з виїзними буфетами, народними ансамблями, масовиками-витівниками... Розважалися хто як міг. А ці два малюки були захоплені цілком серйозною справою — будівництвом у Голосіївському парку нової снігової фортеці. «Будувати й жити» у казковому місті допомагав справжній духовий оркестр — музиканти дарували радість щедро й безплатно, майже так само, як незвичне тепле лютневе сонце.

Ганна РОМАНЦОВА, Сергій ПАВЛЕНКО.
Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Нагорода знайшла героя

Через півстоліття знайшла закарпатця Михайла Кляпа, колишнього кулеметника 4-го Українського фронту, заслужена бойова відзнака — орден Червоної Зірки. Указ про нагородження було підписано ще у травні 1945-го, а вручено орден лише тепер.

... Юнак з гірського села Вільхівка добровільно прийшов на призовний пункт восени 1944-го, коли Закарпаття було визволено від фашистських загарбників. Кулеметна рота, у складі якої воював Михайло, наступала на Прагу. В одному з боїв осколком міни воїнові відірвало ногу. Потім були госпіталі у польських містах Кракові та Кросно, далі — Ростов-на-Дону... Тож і загубила нагорода героя.

Автоматизована мітла

З чим асоціюється мітла? Насамперед з Бабою Ягою та її капостями. Але конструкторське бюро АТ «Адвіс» перевершило «автоматизацію» казкової героїні та з добрих намірів сконструювало малогабаритного самохідного трактора-мітлу для розчищення снігу на базі дачних самохідних плужків та культиваторів. Щоправда, перші автоматизовані мітли вартістю 220 мільйонів карбованців закупили не вітчизняні жеківці, а закордонні газди.

Михайло ВАСИЛАШКО.
Хмельницький.

У «Перлині» самі леді

У Полтаві відкрито першу в області жіночу вечірню гімназію «Перлина». Нині тут навчаються 84 учениці віком від 13 до 17 років. Гімназія має на меті виховати справжніх леді міста. Дівчата вивчають культуру мови, екологію душі, народну медицину, християнську етику, психологію, домоведення, іноземні мови, стенографію і машинопис. Заняття проводять не лише кращі викладачі полтавських вузів, а й служителі культу. І ще одна деталь: стараннями облдержадміністрації та спонсорів навчання в гімназії безкоштовне.

Григорій ГРИНЬ.
Полтавська область.

Поправка

В юридичній консультації у статті «Вас звільнили незаконно» («ГУ» за 20 лютого 1996 року) в останньому реченні слід додати «робітника, який знаходився на лікуванні, що спричинило позбуття його роботи і засобів існування».

Колектив Верховного суду України висловлює глибоке співчуття рідним та близьким з приводу передчасної смерті першого заступника голови Верховного суду України у відставці, заслуженого юриста України

Петра Григоровича ЦУПРЕНКА.

Народний фестиваль ... без народу

***На Харківщині** пройшов перший міжнародний фестиваль традиційної народної культури «Покуть». Його учасникам і гостям були віддані на цей час найкращі театральні заклади. Організатори фестивалю, серед яких Міністерство культури, місцеві обласна та міська адміністрації, обіцяли харків'янам незвичайний конкурс старовинної пісенної та музичної культури народів України, Росії, Білорусі, Казахстану, Литви, Естонії. Втім, обіцянка — цяцянка.*

Престижний статус «міжнародності» мав явно умовний характер. На фестиваль прибули в основному лише фольклорні колективи областей України. І всього два ансамблі російської та білоруської народної творчості. Але «прокол» з міжнародністю і масштабністю, схоже, не дуже засмутив організаторів: усе списали на прикордонні перешкоди, як це бувало на подібних фестивалях у Харкові й раніше.

Відсутність належної реклами, украй низька організація фестивалю перетворили воістину народне свято на такі собі професійні суперечки, що таке первісна культура, а що похідна. Величезні прекрасні зали харківської опери були у ці дні майже порожні. Але це, мабуть, мало хвилювало чиновників. Якщо ми співаємо не для глядача, а для культури, то для кого тоді така культура?

Схід України, як відомо, з різних причин багато чого втратив з українського культурного національного надбання. А, отже, і готувати, і проводити такі заходи треба ретельно, з усією душею, з розумінням їхньої місії. А не обмежуватися запрошенням міністра культури чи уславленої співачки Ніни Матвієнко. Бо так хочеться, щоб перший фестиваль народної культури на Харківщині не став останнім.

Микола КОСИЙ.
Харків.

Кораблі змінюють назви

Командування ВМС України почало активну підготовку до церемонії підйому Державного прапора і прапора Військово-Морських Сил України на кораблях і в частинах гарнізону Новоозерне. Як повідомили нашому кореспондентові в прес-центрі ВМС України, ці урочистості відбудуться 12 березня ц.р. після остаточного прийому об'єктів, кораблів і суден Кримської військово-морської бази Чорноморського флоту.

Більшість кораблів і суден, прийнятих українськими ВМС від ЧФ, одержать нові назви.

Олександр ПІЛАТ.
Крим.

У номер

● *Новоград-Волинський*

Згадали Лесю, всю її родину...

Протягом двох днів місто жило під знаком ювілею. Наукова конференція, урочистий вечір, на якому було зачитано привітання Президента Л.Кучми, виставки народної творчості, презентація книги Рауля Чілачави «Сім струн», «Плеяда», що зібрала молодих літераторів, — усе це фрагменти вшанування пам'яті Лесі Українки. На будинку, де 1869 року народився старший брат поетеси Михайло Косач (Обачний), який був обдарованим ученим, відкрито меморіальну дошку. А найбільше порадувала звістка про те, що міськвиконком зміг виділити чотири мільярди карбованців для продовження реконструкції музею-садиби Драгоманових-Косачів, де два роки через брак коштів стояла тиша.

● *Бориспіль*

Стали митники новоселами

Відбулося урочисте відкриття нового приміщення Бориспільської митниці, у якому взяли участь віце- прем'єр-міністр Василь Дурдинець, глава адміністрації Президента України Дмитро Табачник, міністр закордонних справ Геннадій Удовенко, міністр зовнішньоекономічних зв'язків і торгівлі Сергій Осика, представники Держмиткому України та адміністрації Київської області, генеральний директор акціонерного товариства «Дарниця», що здійснювало будівництво Бориспільської митниці, та ін.

Голова Держмиткому Леонід Деркач зауважив, що митна система, незважаючи на економічні труднощі в країні, продовжує розвиватися. Прикладом тому стало спорудження нового триповерхового приміщення Бориспільської митниці. Плановано також будівництво приміщень для вантажної та пасажирської служб Бориспільської митниці.

● *Одеса*

«Ваш дім — Одеса-96»

Під такою назвою відбулася в Одесі міжнародна виставка-симпозіум. Її організаторами стали облдержадміністрація, міськвиконком, Одеський морський порт і журнал «Судоходство». Тематика виставки — будівництво, проектування і архітектура, матеріали і технології, меблі та устаткування для помешкань і офісів, побутові прилади та інструменти. Під час роботи виставки налагоджено чимало прямих ділових контактів між фірмами-виробниками та споживачами.

● *Прилуки*

Горять свердловини синім полум'ям

Поблизу села Мильки Прилуцького району, що на Чернігівщині, вибухнула газова робоча свердловина. Потужне полум'я заввишки 30 метрів і майже такої самої ширини чотири дні приборкували 240 пожежників Сумської, Полтавської, Харківської, Київської та Чернігівської областей. У радіусі трьох кілометрів було тимчасово відселено мешканців навколишніх сіл. Лише у неділю завдяки застосуванню спецтанка вдалося локалізувати вогонь. Нині тривають відновлювальні роботи.

● *Мелітополь*

Корабель «медового міста»

Один з базових тральщиків, що його нині передають Чорноморському флотові України, матиме назву «Мелітополь». За словами капітана першого рангу, заступника начальника штабу МВС України Віктора Бурчика, нову «одиницю» українського військово- морського флоту, що налічує понад 100 бойових і допоміжних кораблів, мелітопольцями буде не лише відремонтовано, а й у майбутньому вкомплектовано хлопцями із запорізького «медового міста», як перекладається з грецької слово Мелітополь.

Цікаво

Виручать сонячні промені?

Голова Одеської облдержадміністрації Руслан Боделан видав розпорядження «Про виділення коштів на впровадження у виробництво систем сонячного гарячого водопостачання для об'єктів промислового і побутового призначення».

Нову справу тут починають не з чистого аркуша: науково-виробнича фірма «Нові технології» вже розробила такі системи. Дослідні зразки їх встановлено у кондитерському об'єднанні «Одеса», 10 систем виготовляється на замовлення порту «Південний». Отож, може бути, в недалекому майбутньому кризу в енергетиці допоможуть здолати сонячні промені.

Георгій ВОРОТНЮК.
Одеса.

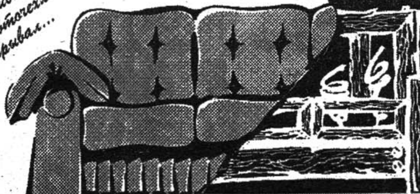

СОВМЕСТНОЕ УКРАИНСКО АМЕРИКАНСКОЕ ПРЕДПРИЯТИЕ

ПРЕДСТАВЛЯЕТ КОЛЛЕКЦИЮ ОББИВОЧНЫХ ТКАНЕЙ НА СИНТЕТИЧЕСКОЙ И ТЕКСТИЛЬНОЙ ОСНОВЕ, А ТАКЖЕ ДВУСПАЛЬНЫЕ КРОВАТИ

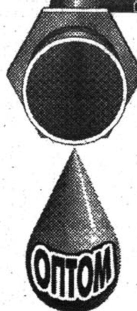
- Более 550 расцветок
- Широкий спектр применения
- Реализация со склада в Киеве
- Дилерам предоставляется скидка

Это лучшая ткань для обивки мягкой мебели, авточехлов, портьер, покрывал...

РИА "Эларт" ЛТД

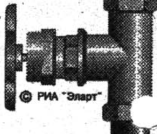
Украина, г. Киев, Оболонский просп., 26. Тел.: (044) 295-3140; 414-0955

ДЛЯ ТЕХ, КТО СТРОИТ И РЕМОНТИРУЕТ

ПРОМКОМПЛЕКТ **ПРЕДЛАГАЕТ:**

- задвижки всех типов;
- трубопроводная и запорная арматура;
- фасонина чугунная, фитинги;
- газосварочное оборудование, АДД 4004;
- водопроводные трубы;
- сантехника, санфаянс;
- любые виды монтажно-строительных работ.

(044) 432-76-82 ВСЕГДА В НА СКЛАДЕ В КИЕВЕ
(044) 452-10-48 ПО СРЕДНЕЗАВОДСКИМ ЦЕНАМ

© РИА "Эларт"

ПРОДАЕМ

Автомобили **МАЗ**
и тракторы **МТЗ**
а также запасные части

Возможен бартер на муку, сахар, дизельное топливо, бензин

Тел./факс в Минске (0172) 68-52-93

Предприятие «Днепрторгкомцентр» реализует со склада в Днепропетровске

АВТОШИНЫ

для грузового, легкового и с/х транспорта.

Тел.: (0562) 78-69-07, 78-69-06,
Тел./факс (0562) 78-46-93.

Організація купує ячмінь пивоварний і фуражний.

Можливий бартер на нафтопродукти.

Тел.: (03422) 4-04-04, 4-73-71; факс 4-72-54.

Організація реалізує мішки лляні (50 кг)

Тел. у Києві (044) 276-12-86

ОРГАНИЗАЦИЯ ПОКУПАЕТ

ЛОМ И ОТХОДЫ НЕРЖАВЕЮЩИХ СТАЛЕЙ

в объеме не менее пяти тонн

Тел./факс г. Киев (044) 225-09-43, 230-23-79, 225-67-67
Тел./факс г. Днепропетровск (0562) 92-48-25, 92-93-41
г. Луганск (0642) 52-36-96

РКЦ АОЗТ

МОБИЛЬНЫЕ ТЕЛЕФОНЫ NOKIA 350, 250, 720

аксессуары, гарантия, сервис

Киев, Соломенская пл., 2, к. 701
Тел.: (044) 244-0935, 240-6791

NOKIA
Connecting People

Соединяя людей!

Украинский промышленно-инвестиционный концерн предлагает со склада в Киеве:

УКРПРОМИНВЕСТ

В широком ассортименте запасные части и стекла к автомобилям ГАЗ, ЗИЛ, УАЗ, ИЖ, Волга, Москвич, РАФ

Для крупнооптовых покупателей предусмотрена система скидок.

Тел. в Киеве: (044) 462-58-08 (многоканальный), 462-54-70, 561-44-00. Розничная продажа 561-44-83

ИНТЕРАГРОЭКСПОРТ

ТАЛИ электрические г/п 0,5 - 10 т.;
КРАН-БАЛКИ г/п 1 - 10 т.;
ПИЛОРАМЫ УЛ-63;
КРУПОРУШКИ АПК 300М;
ВЕНТИЛЯТОРЫ промышленные;
НАСОСЫ промышленные;
КОМПРЕССОРЫ КТ (6; 7; 6ЭЛ);
станции ПКС;
установки.

Киев-254053, ул. Кудрявская, 8-в.
Тел./факс: (044) 212-11-29, 212-30-18

АО "Агротехсбыт"

предлагает недорого

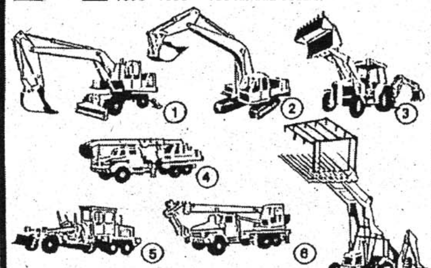
- Шины для сельхозтехники
- Дизель-электростанции
- Грузовые автомобили **ЗИЛ**
- Двигатели и запчасти **КАМАЗ, ЗИЛ, ГАЗ**

т/ф.:(044) 211-41-79, 213-89-19

Реклама в газеті «Голос України».
Телефон 441-89-34.
Факс 449-85-62.

АТЕК ВИРОБЛЯЄ

*1898 - 1998 * 100-літній досвід!*

1. ЕКСКАВАТОРИ КОЛІСНІ
2. ЕКСКАВАТОРИ ГУСЕНИЧНІ ВІД 3,7 т/0,05 $м^3$ ДО 32 т/2,5 $м^3$
3. ЕКСКАВАТОРИ-НАВАНТАЖУВАЧІ
4. ЕКСКАВАТОРИ-ПЛАНУВАЛЬНИКИ
5. АВТОГРЕЙДЕРИ
6. АВТОКРАНИ
7. СТОГОСКЛАДИ-НАВАНТАЖУВАЧІ З ВСЕСЕЗОННИМИ ВИДАМИ ОБЛАДНАННЯ НА ЗАМОВЛЕННЯ

ЗАПАСНІ ЧАСТИНИ

Телефони для довідок і вирішення ваших проблем:

КИЇВ	(044) 443-7436;		
	т/ф (044) 443-7440;	ЛУГАНСЬК	(0642) 493-891;
ВІННИЦЯ	(0432) 358-270;	ЛУЦЬК	(03322) 323-16;
ДНІПРОПЕТРОВСЬК	(0562) 780-048;	МИКОЛАЇВ	(0512) 230-215;
ІВАНО-ФРАНКІВСЬК	(03472) 201-56;	СІМФЕРОПОЛЬ	(0652) 251-562.

НАСОСЫ

ГЛУБИННЫЕ
ЭВЦ 4", 5", 6", 8", 10", 12"
И БЫТОВЫЕ

со складов в Буче и по Украине
(50 моделей, станции управления, спецпровод)

Тел. в Киеве: (044) 530-9402, 276-2588
Тел. в Буче: (04497) 52-4-02

Звоните нашим региональным представителям:

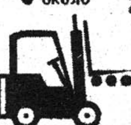
Черновицкая обл., Новоселица : (03733) 2-06-49, 2-06-58
Черкасская обл., Лысянка : (04749) 2-26-80, 2-24-82
Волынская обл., Горохов : (03379) 2-28-33, 2-13-89
Хмельницкая обл., Виньковцы : (03846) 2-14-92
Чернигов : (04622) 2-40-15 Черкассы : (0472) 42-30-67

ПРОДОЛЖАЕМ ФОРМИРОВАТЬ СЕТЬ ДИЛЕРОВ

«ПРИПЯТЬ»

САМЫЙ КРУПНЫЙ СКЛАД
запасных частей к болгарским погрузчикам

- около **200** наименований з/ч по каталогам "БАЛКАНКАРА"
- авто- и электропогрузчики
- электроштабелеры ЕВ 618.56

- электротельферы цепные и канатные
- тележки гидравлические (2 т)
- Электродрели, углошлифовальные машины

Ремонт и обслуживание а/погрузчиков
Приобретем б/у автопогрузчики

Луганск:
348017, Луганск, ул. Цимлянская, 2
Факс: (0642) 54-03-45
Тел.: 54-70-72, 54-01-02, 54-00-71

Тернополь:
Тел./Факс: (03522) 2-52-59

Інформація про відкриту передплату акцій
Відкритого акціонерного товариства «112 Україна»

1. Характеристика емітента

Фірмова назва: Відкрите акціонерне товариство «112 Україна»

Місцезнаходження: Україна, Львів, вул. Смольського, 6/14.

Дата заснування: 1995 рік.

Предмет діяльності: методичне, організаційне, фінансове сприяння існуючим установам, підприємствам, фірмам різних форм власності, що функціонують в галузях забезпечення безпеки дорожнього руху, ліквідації наслідків дорожньо-транспортних пригод, технічного обслуговування автомобілів, надання першої допомоги на автошляхах. Реалізація програми заходів розвитку безпеки дорожнього руху. Надання комплексних послуг українським та закордонним автомобільним туристам. Сприяння виконанню норм екологічної безпеки дорожнього руху.

Службові особи емітента:

Президент: МЕЛЬНИЧУК Ігор Петрович, перший віце-президент страхового підприємства «Галінстрах», освіта вища гуманітарна, стаж керівної роботи — 10 років.

Генеральний директор: АТОЯН Артем Карпович, освіта вища технічна, стаж керівної роботи — 10 років.

Заступник генерального директора: ГОЛЯК Наталія Василівна, освіта вища технічна, стаж роботи за фахом — 15 років.

Головний бухгалтер: БАЛАНДІНА Людмила Олександрівна, освіта спеціальна, економічна, стаж роботи за фахом — 20 років.

Мета випуску акцій: Формування статутного фонду шляхом залучення коштів та майна зацікавлених юридичних та фізичних осіб для виконання напрямів статутної діяльності Товариства в найбільш повному обсязі.

Категорія акцій: Прості іменні. Акції на пред'явника не випускаються. Акції привілейовані не випускаються. Акції випускаються вперше.

Загальна сума емісії: 7 000 000 000 (сім мільярдів) карбованців.

Кількість акцій: 7 000 (сім тисяч).

Розподіл акцій серед засновників:

— Автомобільна федерація — 135 акцій;

— Закрите акціонерне товариство — страхове підприємство «Галінстрах» — 941 акція;

— Акціонерне товариство акціонерно-страхова компанія «Дністер» — 941 акція;

— Акціонерне страхове товариство «Львів-Терен» — 300 акцій;

— Акціонерне товариство «Українська перестрахувальна компанія» — 942 акції;

— Товариство з обмеженою відповідальністю «ВМ» — 941 акція.

Всього: 4200 акцій, що складає 60 % оголошеного обсягу емісії.

Обсяг передплати, здійснений на день надання інформації: 3 699 акцій на суму 3 699 000000 (три мільярди шістсот дев'яносто дев'ять мільйонів) карбованців.

Номінальна вартість акції: 1 000 000 (один мільйон) карбованців.

Порядок виплати дивідендів: Раз на рік після закінчення фінансового року та затвердження річного балансу — в порядку та розмірі, встановлених Радою Товариства, згідно з діючим законодавством.

Місце виплати дивідендів: Львів, вул. Смольського, 6/14.

Строк передплати: Початок — 26 лютого 1996 року, закінчення — 26 червня 1996 року.

Місце передплати: Львів, вул. Смольського, 6/14.

Черговість випуску: Емісія здійснюється серією «112 А» за номерами від 0001 до 7000.

Форма випуску: На підтвердження оплати акцій протягом передплати акціонерам видається тимчасово свідоцтво про придбання акцій. Після закінчення передплати та реєстрації Статутного фонду акціонерам видається сертифікат, підписаний Генеральним директором, головним бухгалтером та скріплений печаткою Товариства.

В Товаристві ведеться книга реєстрації тимчасових свідоцтв та книга реєстрації акцій. В книгу реєстрації вносяться всі дані про кожну іменну акцію, а також про кількість акцій у кожного акціонера та про її рух.

За недосягнення обсягу передплати акцій, оголошеного цією емісією: 60 % оголошеної емісії — відмова від випуску акцій з поверненням коштів передплатникам у 10-денний термін з дня прийняття рішення про відмову;

— від 60 до 100 % оголошеної емісії — реєструється Статутний фонд в обсязі, на який здійснена передплата на день закінчення передплати.

Переваги засновників: Засновники користуються правом першочергового придбання акцій даної емісії та наступних емісій.

Порядок повідомлення: Повідомлення про випуск акцій розміщується в центральній пресі, органах преси Верховної Ради України.

Умови розпорядження акціями: Акції Товариства вільно розповсюджуються серед юридичних і фізичних осіб. Кожна акція Товариства дає право одного голосу при вирішенні питань, що розглядаються на загальних зборах акціонерів, право на отримання дивідендів, а також на відповідну частину майна Товариства у випадку його ліквідації. Відчуження акцій Товариства проводиться акціонерами самостійно. Товариство на прохання власника акцій може взяти на себе зобов'язання щодо повторного їх розміщення. Про передачу акцій іншому власнику акціонер-продавець і покупець зобов'язані повідомити керівництво Товариства протягом 10 днів з дня складання угоди купівлі-продажу у письмовій формі для внесення даних у книгу реєстрації акцій.

Продаж акцій здійснюється Товариством самостійно. Послугами торговців акціями Товариство не користується.

Рішення про випуск акцій:

Протокол № 6 Зборів засновників ВАТ «112 Україна» від 19 вересня 1995 року.

Банківські реквізити: Львівське відділення Укрексімбанку, р/р 445467301, МФО 325718.

Фактор ризику:

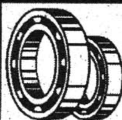
Зміна державної політики України у сфері господарського законодавства, що істотно погіршить умови господарювання незалежних суб'єктів підприємницької діяльності. Недостатній розвиток ринку цінних паперів. Дії обставин непереборної сили або таких, що перебувають за межами контролю з боку Товариства.

Арбитражный суд Днепропетровской области (320101, Днепропетровск, проспект Кирова, 1) возбудил дело № 11-29/Б о признании банкротом ООО «Ника ТД», код ОКПО 19305883, р/с 467509 в АКБ УСБ отделения «Горняк», МФО 305705, юридический адрес: 324087, г. Кривой Рог, ул. Телевизионная, д.3.

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в месячный срок со дня опубликования объявления.

Арбітражний суд Івано-Франковської області (284000 м. Івано-Франківськ, вул. Незалежності, 20) порушив справу № 240/3 про визнання банкрутом Верховинського орендного акціонерного підприємства «Буркут» (285280, Івано-Франківська обл., Верховинський район, смт. Верховина, вул. Жаб'євська, 1, розрахунковий рахунок 467001 в банку «Україна», відділення смт. Верховина, МФО 336246).

Претензії кредиторів та заяви можливих санаторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

Арбітражним судом Львівської області (290004, м. Львів, вул. Винниченка, 3) за заявою ДПІ по Франківському району м. Львова порушено справу № 2/1275 про банкрутство українсько-американського СП «Конто».

Юридична адреса боржника: м. Львів, вул. Коновальця, 85-б/19, розрахунковий рахунок № 604444 у Львівському відділенні Укрексімбанку.

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Арбітражний суд м. Києва (вул. Богдана Хмельницького, 44-В) порушив справу № 15/129 про банкрутство центру «Монтаж» (пр. Ворошилова, 17, р/р № 609807 в КФС «Експобанк» м. Києва)

Кредитори та можливі санатори можуть звертатися до арбітражного суду протягом місяця з дня опублікування даного оголошення.

Арбитражный суд Одесской области 24.11.95 г. возбудил дело № 5/1876 по заявлению госналогинспекции по Суворовскому району г. Одессы о признании банкротом фирмы «Виктор-Шик ЛТД», расположенной по адресу: г. Одесса, ул. Ак. Заболотного, 54, кв.49, расчетный счет № 467926 в филиале АК «Укрбизнесбанк» г. Одессы. Кредиторам, а также возможным санаторам направлять заявления с имущественными требованиями к должнику в месячный срок с момента публикации по адресу: г. Одесса, 270032, пр. Шевченко, 4, Арбитражный суд Одесской области.

Арбитражный суд Днепропетровской области (320101 г. Днепропетровск, проспект Кирова, 1) возбудил дело № 11-32/Б о признании банкротом частного предприятия «Агат», код ОКПО 21888136, расчетный счет № 6468694 в Центральном отд. АКБ «Укрсоцбанка» г. Кривого Рога, МФО 305619, юридический адрес: 324023, г. Кривой Рог, ул. Ленинского комсомола, 40.

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в месячный срок со дня опубликования объявления.

Легенди і дійсність

«Бачу неоспівані моря. Бачу кораблі у далині»

300 років тому запорожці в черговий раз розбили турків у гирлі Дніпра

Це був морський похід під проводом кошового Якова Мороза. Козаки на 40 кораблях з 1740 воїнами спустилися вниз по Дніпру й розбили турецьку ескадру. Вихід в Чорне море був відкритий.

Ідею відродження українського флоту подав Іван Мазепа. Він закликав старшинську раду в Батурині схвалити його почин — ввести податок (на кожного козака по одному талеру) на розбудову власного флоту. Незабаром було збудовано 70 великих морських кораблів та 600 малих козацьких човнів. Флот добре допомагав І. Мазепі в його збройному протистоянні з турками та татарами.

А перші походи з Дніпра в Чорне море наші предки здійснювали ще у VII столітті (під цією датою розповідає про жваву торгівлю, яку вели слов'яни з українських степів, арабський географ Ібн-ал-Факих). 860 року відбувся перший похід слов'ян на Візантію. «Чи пригадуєте ви собі той жахливий час, коли прийшли до нас варварські кораблі, дихаючи чимось суворим і нищівним?» — запитував сучасників візантійський патріарх Фотій. Князі Ігор та Олег турбували Царгород 907 та 941 року. Активність Київської Русі на південному морі була такою сильною, що воно стало називатися Руським.

З упадком Русі естафету перехопило Галицько-Волинське князівство — Ярослав Осьмомисл опанував гирло Дунаю (про це пише автор «Слова про Ігорів похід»). Сотні човнів контролювали не тільки вихід з Дунаю, але й з Дністра. В часи входження України до Литовсько-Руської держави було засновано попередницю Одеси фортецю Хаджибей, де споруджено великий порт для торгівлі з Візантією.

Активну морську політику проводили й козаки, фактично постійно контролюючи всі турецькі чорноморські міста: Трапезунд, Синоп, Акерман, Кілію, Варну, Царгород, Очаків. Морськими походами запорожців захоплювалась Європа. Б.Хмельницький уклав з турецьким султаном угоду про вільну торгівлю українських купців на чорноморських берегах.

В XX столітті своє право на Чорноморський флот заявила Центральна Рада — уряд УНР. 29 квітня 1918 року українські стяги замайоріли на 8 лінійних кораблях, 4 крейсерах, 27 ескадрених міноносцях, 17 підводних човнах, 6 канонерках, на ескадрах сторожових кораблів, траулерах та транспортних флотиліях. Тоді ж в Миколаєві будувалися лінійний корабель «Соборна Україна», крейсери «Богдан Хмельницький», «Гетьман Дмитро Дорошенко», «Тарас Шевченко», 12 великих ескадрених міноносців, 8 підводних човнів та плавучий док.

Так що нинішньому українському флотові в Чорному морі є на які традиції опиратися й чию славу примножувати.

На знімку: генерал-хорунжий Володимир Савченко-Більський — начальник Департаменту флоту військового міністерства УНР (командуючий українським Чорноморським флотом у 1918 році).

Олег МАРТУСЬ.

З АСЛУЖЕНУ артистку України, популярну естрадну співачку і телеведучу Надію Шестак ні з ким не сплутаєш. Бо володіє вона м'яким, колоритним, із своєрідним тембром голосом широкого діапазону. Їй притаманна оригінальна манера співу, високий професіоналізм, жіноча чарівність, доброзичливість, щирість... А очі! У них можна втопитися!

А ОЧІ! ВТОПИТИСЯ МОЖНА

До речі, Надія Шестак — єдина в Україні професіональна естрадна співачка з дипломом авторитетного Московського інституту імені Гнєсіних. Тому й закономірно, що артистка серед лідерів — зірок української естради. Навіть материнські клопоти (нещодавно Надія народила сина Олега) не можуть завадити натхненній творчій праці над оригінальною концертною шоу-виставою «Роксолана» (автори — поет Степан Галябарда і композитор Арнольд Святогоров), де Шестак виконує головну роль. А ще популярна співачка завершує роботу над аудіоальбомом і компакт-диском, виношує ідею нової мистецької телепрограми. І, звичайно, виступає у концертах, бо переконана, що живе спілкування — то заряд бадьорості, творчого натхнення...

Надія Шестак — справді чарівниця: зачаровує вродою і піснею!

Леся ДРЕБОТ.

На фото: заслужена артистка України Надія ШЕСТАК.

Увага, конкурс!

***ПРИЄМНО** відзначити активність, з якою відгукнулися наші читачі на запропонований у газеті за 6 лютого конкурс підписів до знімка. За тиждень до редакції надійшло понад двісті листів. Радує й те, що в такий нелегкий час люди не втрачають почуття гумору. На жаль, ми не можемо вмістити всі підписи, тому друкуємо прізвища читачів, листи яких одними з перших надійшли до редакції. Отож:*

Любов Стасюк із Хмільника Вінницької області: «Бачуть всі, який я славний, та такий я не завжди, навіть як відпочиваю — пальця в рота не клади!»

Петро Яременко з Києва: «У кожного із них своя провина: один голодний, мабуть, як собака, другий — розумний, як людина».

Марія Приймак із Гути-Боровенської Камінь-Каширського району Волинської області: «Моя душа, як і собача, з цього життя скоро заплаче, а щоб не видно було сліз, за його спину я заліз».

Олександр Гаркавий із Ніжина Чернігівської області: «Господар — шахрай, а Сіркові — моргай!».

Ольга Рудик із Києва: «Мій господар бізнесмен, банкрут безголовий, через нього я тепер жебрачок франтовий».

А Сергій Харитонов із Дніпропетровська запропонував 26 варіантів підписів. Пропонуємо три з них: «Втомилася, як собака. Ось відпочину трішечки і знов полізу в автобус квитки перевіряти...», «Плоди гуманітарної допомоги у наявності», «Нічого не розумію. Адже на консерві, якою я сьогодні вранці снідав, ясно було написано: «Віскас»...»

Василь Свєтлугін з Білоцерківки Великобагачанського району Полтавської області: «Не ховайсь, юначе, за плече собаче, а читай ти, сину, «Голос України». Звідти ти дізнаєшся про всілякі речі й не будеш ховатися за собачі плечі».

Сьогодні знову вміщуємо знімок на найкращий підпис. Умови конкурсу — ті ж самі. Пишіть!

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

«Антігона» завітала до Львова

Два роки тому студентам коледжу декоративного і ужиткового мистецтва імені І. Труша стало тісно в рамках навчальної програми і вони запропонували викладачеві курсу світової літератури Галії Кульковій не обмежуватися лекціями, а перейти до театрального дійства. Її не треба було вмовляти. Свого часу, навчаючись у Казанському університеті, Галія Кулькова пройшла чудовий вишкіл в аматорському театрі, де із студентами працювали професіонали.

Студенти коледжу подивували ровесників, батьків, педагогів самобутньою творчістю. Розпочали із «Приборкання норовливої» Шекспіра. Наступного року репрезентували поезію французького авангарду, а також театр абсурду — п'єсу Ежена Іонеско «Урок». Згодом поставили «Танго» Славомира Мрожека, а недавно зважилися піднятися до «Антігони» Жана Ануя. Погодьтеся, такий репертуар не всякому професіональному театрові під силу. Незмінні виконавці головних ролей Мар'яна Винар та Маркіян Філевич і їхні товариші створили свій світ свого «Я» і своє «Я» у світі високими польотами. Бо вони художники. І цим усе сказано.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

Із книги рекордів Гіннесса

Найбільша стаття в довіднику «Хто є хто» присвячена серу Уїнстону Леонарду Спенсеру Черчіллю (1874 — 1965), кавалеру орденів Підв'язки, Пошани і «За заслуги». Вперше з'явившися в 1899 році (всього 18 рядків), вона публікувалася в 67 виданнях і досягла розміру 211 рядків у виданні 1965 року. Черчілль належить рекорд XX століття за часом парламентської діяльності — він був членом британського парламенту 63 роки 360 днів. Черчілль був наділений найбільшою кількістю (42) привілеїв з усіх громадян Великобританії.

Найпопулярніший кіноперсонаж — граф Дракула, уперше зіграний Белою Лугоші (1884 — 1956) в американському фільмі «Дракула» (1932 рік). Всього існує 155 екранізацій безсмертного роману ірландського письменника Брама Стоукера.

Наймолодшим в історії студентом був Уїльям Томсон (1824 — 1907), пізніше відомий англійський фізик барон Кельвін, котрий почав заняття в університеті Глазго (Шотландія) в жовтні 1834 року у віці 10 років 4 місяці, а 14 листопада того ж року був зарахований студентом.

Найбільшої кількості нагород удостоєний американський військовий генерал Дуглас Макартур (1880 ... 1964). Він мав усі підстави претендувати на титул найорденоноснішого американського солдата. В нього було 58 нагород, у тому числі 16 відзнак з «пучками дубового листя», які вручаються замість уже наявних у нагороджуваного медалей. Крім того, одержав 18 зірок за участь у воєнних кампаніях. Під час другої світової війни Д. Макартур був нагороджений орденом Пошани.

Наймолодшою жінкою — главою держави стала Беназір Бхутто: в грудні 1988 року у віці 35 років 5 місяців вона зайняла пост прем'єр-міністра Пакистану.

Найпершою жінкою, яка зайняла пост прем'єр-міністра, була Сірімаво Бандаранаїке (народилася в 1916 році на Цейлоні, нині — Шрі-Ланка). Її партія — Партія свободи Шрі-Ланки — перемогла на загальних виборах в липні 1960 року.

Найбільш «читаним» автором світу вважається письменниця Агата Крісті (уродж. Міллер, потім леді Малоєн, 1890 — 1976). 78 її детективних романів 103 мовами планети розійшлися загальним тиражем 2 млрд. примірників.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України. Видавець — Президія Верховної Ради України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 372855.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311038.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.